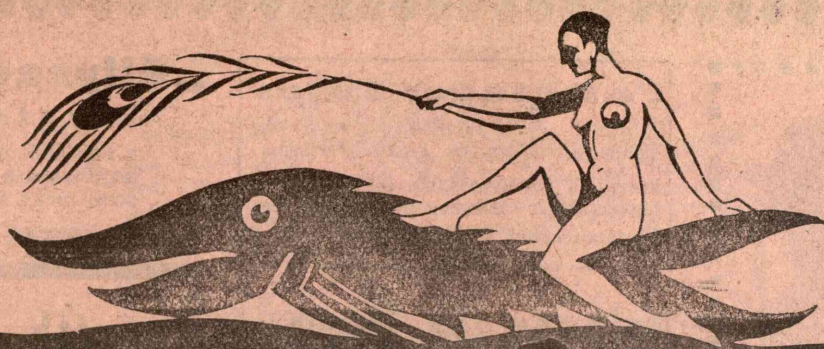

Imprimat legal

20. OCT 1964

Miss **Ellie Morton** elbeszélései: Gyilkosság a tenger alatt!

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Intim toalet

Buttyán Vilas, lapunk részére készült eredeti felvétele

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szentgyörgy-tér. (Bejárat Lonovich-u)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés, manikűr. 33

Gyémánt Gáspár

paplanos és kárpitos, Gyárváros Tigris utca 7
Vállal minden a szakmába vágó munkákakat — 41

Hatóságilag engedélyezett lakástisztítást felelősség mellett vállal! —

„RADIN”

poloskairtószer minden üzletben és a vállalatnál kapható: WEISZ
II. Páva ucca 15 Duschnitz ház (35)

„Tries” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timisoara, IV. Begajobbsor. 19.

Joszi József

uri és női cipész. Timisoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintézik.

Puskás Péter

Épület és butorasztalos
Timisoara III. Bul. Carol 68
(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó munkát a legjobb és legolcsóbb kivitelben

Fassbinder Lajos

Oriszabó, 43
Temesvár, II. Három király u. 4 szám,
készíti a legdivatosabb öltönyöket, a legkényesebb izlésnek is megfelelően.
Postamunkákat is vállal! Szólid árak!

Gelbermann Menyhért

Dentist — fogász

Timisoara, IV. Kossuth Lajos u. 19. szám
mindennemű

Fogmunkák,
Fogpótlások

38
kaucsuk és aranyban!

Gutjahr György

Timisoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegyszerintézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll fel-
sítése.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerész

Timisoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bengasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfol-
tot, mitesszert stb. legrovidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tá-
ban Timisoara, Mehala
(villamosmegálló.)

Pollák Hermann

Kárpitos és paplankészítő
Timisoara IV. Hunyadi ut 6. sz.

Paplanok, Sezlongok,
speciális Bőrbutorok
készítése és javítása
szólid árak mellett! 28-7

„Ellysee”

Divatszalonban

a legújabb divatszerint francia és
angolszabású kosztümök, kabátok,
utcai ruhák szólid árak mellett. —

I. Jenő herceg u. 12 sz. 38

Menráth József

férfi-divatszalon

TIMISOARA, IV.

Str. J. GHICU (Arany János u.) 1/a. 38

„Alice”

női és férfi fehérneműszalon

TIMISOARA,

Gyárváros, Három Király ucca 4. sz.

Vállal mindennemű női és férfi fehérneműek
készítését, szólid árak mellett. Tegyen egy
próbarendelést! 40

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliomtej-krémet

Liliom-pudert

Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Száva Vémit

Ásztalos

Kész háló, konyha berendezés
olcsó árban kapható

Gyárváros, Tigris utca 25. 36

„Megváltás”

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butortüztetőben, II. Mérleg-utca 4 szám

Granatir Traján

Műkelfestő és vegytisztítóintézet
Fiók: Timisoara III. Hunyadi ut 6.
Mária mellett.

Vállalati telep: Belváros, Jenő her-
ceg ucca 12. a Várady plissé és
gouvre intézetben.

Vállal minden e szakmába vágó ruhák
festését és vegytisztítását. 7

Vizumokat

és más meg-
bízásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintézik

PINKERTONBOY

Timisoara — Telefon 75

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. számlákra fizetendőek be. Magyarországiak postán, utalványon küldhetik be.
Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucarestben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Csehszlovákiában 3 c. kor.; Bécsben 50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felkészítő szerkesztő:
BENGI T

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilos

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendőek. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Melitta toilettje

Eredeti fordítás PÉK DEZSŐ-től

Melitta a mellén feküdt, könyökére támaszkodva, lábait szétvetve és tenyerébe pihentetve arcát, elgondolkodott a különös, csodálatos Sorson, mely őt ide hozta.

Sokszor olyan idegenül nézett körül a keleti kényelemmel berendezett hálóteremben, mintha nem is hinnené el, hogy ő, Melitta, a spanyol táncosnő, ő az, aki most a maharadzsza szeretője, ő az, aki itt van egy csodálatos indiai palotában és ura még a palota urának is...

Amióta felébredt, egyedül volt a föltárt ágyon, dus haja volt csak takarója, mely lágy volt, puha és tömör. Félig eltakarta hátát és mezitelen hasára omlott, egészen le, a térdéig, mint valamilyen csodálatos kombiné.

Igen, kombiné, ingnadrág, fodros fehéreneműk, melltaratók, sok csábos, édes, illatos kis női ruhadarab ezek mind, amik olyan varázslatossá, ingerlővé, titokzatossá teszik a női testet — ma már nincsenek számára, mezitelen teste maga már csak egyedüli eszköze, amivel iz-

gathat, amivel férfivágyakat kelthet. Igen, csak a teste, drága, szép, bűnös teste... Kéjesen, lassan beburkolta testét a hajával. Olyan jól esett mellén, az ölen és combjain a selymes haj leheletszerű simogatása.

Megborzongott.

— Szeretni... oh, szeretni, ez az élet...

Az ovális, aranyrácsos ablakon lebukott a nap a tengerbe, hűvöses, csendes, illatos alkonyat borult a szobára, künn a kertben virágoztak az aloék, hullott a bokrokról a sok bűvös mályvaszirom.

— Loa... Loa...

Egy hindu rabnő lépett be és megállt az ajtónál, anélkül, hogy egészen betette volna azt maga után.

— Loa, jön ma ez az ur?

— Azt mondta, ma alkonyatkor megint itt lesz.

Melitta kéjesen kinyújtódzkodott.

— Akkor sietnem kell... add ide karpereceimet!

A rabnő egy faragott ládikát hozott, kinyitotta és kevergelt benne. Melitta vissza-

fordult a hátára és ujjait egymásba fonta fölhuzott térdéin.

— Oh, ha egyszer jönne valaki... valaki más... aki szeretné... akit imádnék... azt halálra kinoznám: gyönyörűségemben...

— Melyik karperecet akarod ma?

— Mindegy. Tedd le... fürdök... hagyj egyedül.

A rabnő nesztelenül ment ki. Melitta fél lábát lenyújtotta a szőnyegre és felemelkedett. Két karját nyakán keresztbe vetve csendes léptekkel mérte végig a szobát és kéjelgett abban, hogy mezitelen lábán szinte megfagy az izzadság, amint a hideg kőkockákra lép. Aztán beszállt a fürdőbe. Gyönyörű teste olyan volt a vizen át, mint egy ritka, csillogó kagyló. Bőre sima volt és tökéletes szépségű. Combjainak remek vonalai kékes fényben húzódtak végig, egész termete hajlékonyabb volt így, a víz alatt, alig ismert kezeire. Gömbölyű, sima kis hasát fölfeszítette a langyos víznek, azután lágyan visszaesett, kemény mellhalmait kéjesen nyaldosta körül a hullámozó víz. Ez végtelenül jól esett neki.

A fürdés ideje volt az, mi-

kor Melitta önmagát imádta. Testének minden egyes részecskéjét határtalan gyönyörűséggel bámulta meg és ilyenkor mindig kéjes, jóleső meglepődöttséggel gondolt arra, milyen jó, hogy nőnek született. Így, néha önönmagán is kielégíthette nyugtalan vágyait és erre egy alkalom sem volt megfelelőbb, mint éppen a fürdés, a langyos, illatos víz, amelyben csillapíthatta forrongó vágyait...

Hajával, keblével játszadozott sokáig önfeledten, majd hirtelen fölállt a medencében, kiszállt a vízből és kiszólt:

— Loa!

A lány megjelent, nagy szivacsot hozott és törölni kezdte urnőjét. Lágyan simogatta végig egész testét, nyakától a térdéig, majd egy érdes szövetdarabbal pirosra dörzsölte a kíváncsú, puha, gömbölyded formákat.

Melitta megborzongott és a két különös, fátyolozott, határozatlan nemével ereszkedett le a párnákra.

— Fésülj meg...

— Fess ki...

A rabszolgány sietve engedelmeskedett s midőn már Melitta haja gyönyörű, bársonyos fonatokba volt fektetve, festékesdobozt vett elő és munkához látott.

Először is térdre ereszkedett urnője előtt és lenyirta ágyéka környékét, hogy a lány egy szobor teljes és csodálatos meztelenségével hasson.

Azután kezébe vette a festékeket.

Párszor végighuzta urnője szép ivezetű szemöldökét feketével, hogy jobban érvényesüljön szeme fehérje. Azután a szemvágásnak adott két vékony vonással hosszabb metszést, majd kékes porral hintette be a szimpillákat és két vörös pontot illesztett a szemzögletekbe.

Karján és könyökén vékony,

hosszu vonalakat húzott, ajkait karminnal festette be és ezzel érintette meg mellbimbóit is. Csipőit. Csipőinek alsó hajlására két piros gödröcskét festett, ami által csábító, izgató körvonalakban emelkedett ki alsó teste, a csipőktől a felső combokig terjedő, az őt magában foglaló izgató testrész.

Végre némi kis rózsaszínt adott a könyöknek és formás kömeinek — és ezzel be volt fejezve: az öltöztetés.

Melitta hanyagul levetette magát márványkarszékebe, a fejében csillogó diadém sugarakkal vette körül gyönyörű arcát, vakító combjai, ruganyosan előreugró térdei és formás lába szinte összeolvadtak a márványkövezet fehérségével.

A rabszolganő hatalmas, csillogó tükröt tett eléje.

Melitta belenézett és büszkén elmosolyodott. Meg volt elégedve a toilettjével.

VALLOMÁS

P. M.-nek

*Maga vagy az Élet,
Maga vagy a Szépség,
Másnak semmi, nekem
Minden gyönyörűség.*

*Minden gyönyörűség,
Ezer színes álom,
Aranyos kis Élet,
Aranyos kis Párom*

*Mi lenne belőlem
Ha Te nem szeretnél,
Ha elhagynál egyszer
S csendben elfelednél...*

*Ezer színes Álom
Mind semmivé lenne,
De a szívem mégis
Szeretne, szeretne...*

„Nárcisus“

Az ünnepi vacsora

Barátomat meghívták egy ünnepi vacsorára, melyet a házigazda harmincadik születésnapja alkalmából adott. Nagyon előkelő társaság gyűlt össze, közöttük néhány bájos hölgy is.

Másnap találkoztam barátommal és megkérdeztem:

— Milyen volt a vacsora tegnap este?

— Fényes.

— Milyen volt a társaság?

— Előkelő.

— Sokan voltak?

— Vagy harmincan.

— Szép, elegáns hölgyek?

Nagyszerű toillettek, mi?

— Erre nem tudok felelni, mert a toillettek mind az asztal alatt voltak, fent nem lehetett azokból látni semmit. Tudod, ez a mai divat...

Az iskolában.

Tanító: Mondd meg nekem Pista, ha egy bizonyos munkát három munkás egy hét alatt végez el, mennyi idő alatt végezné el ugyanazon munkát egy munkás.

Pista (rövid gondolkodás után): Egy hét alatt.

Tanító: Gondolkozz csak egy kicsit; ugyanazt a munkát, melyet három munkás egy hét alatt végez el, egy ember bizonyára több idő alatt végzi el.

Pista: De hiszen a tanító ur éppen tegnap mondta, hogy ha az ember maga dolgozik, három ember munkáját végzi el.

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattaná-t VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Kubitz Frigyes

Kárpitos- és diszitóműhelye
Gyárvaros, Három király u. 18 sz. alatt.

Vállalok mindennemű kárpitosmunkát, valamint autópárnázásokat és kárpitozásokat.

Sánta István

uri és női cipész

Gyárvaros, Bárány-ucca 21 sz. készít elegáns férfi és női cipőket mérték után.

40

Javításokat soron kívül elintézték

Danae

— Eredeti kézirat —

— Hatalmas és dicsteljes lesz életed, mindaddig, míg Danae, hét-szép leányod gyermeket fog szülni. ki fiu lesz ki el fogja venni tőled az életet és a hatalmat...

Akrisiosnak, Argolis nagy királyának összerándult a szemöldöke a jóslat hallatára. Vadásztársaival mélyen behatolt a sűrűbe, hol egy öreg jósnőre bukkanva, jósoltattak maguknak. Most megdöbbsent. — Danae! A leánya volt, de nagyon távol állt szívéből. S fiut fog szülni, ki elveszi tőle a hatalmat és az életet. Vadul vágott végig szijostorával az öreg anyón és szeges saruit mélyen lova szügyébe nyomva, elvágtatott, otthagya társaságát. Bozótton, tüskés galyakon át hajszolta paripáját vissza kastélyába. Hazaérve, leugrott a nyeregéből és egyenesen legbensőbb termébe sietett. Bizalmas emberét, Perist maga elé rendelé. Az futva jött és kutyahűséggel borult ura lábai elé.

— Peris, ide hallgass, nagy feladattal bizlak most meg.

— Oh uram, parancsolj velem. még leglehetőlenebb kívánságaidat is teljesítem.

— Peris vigyázz, ez határos a lehetetlenséggel!

— Parancsolj uram!

— Peris, holnapra nekem egy száz méter magas ércutorony kell!

— Meglesz uram!

S Peris máris kisompolygott.

Akrisios meglegedetten nézett utána.

A szökőkutak gyöngyöző habjaiban aranyhalak ficáinkoltak. A hár-fák andalító muzsikájába száz keleti madár csicsérgése vegyült. Danae örökzöld kertjében kacagott az élet. Ő maga egy ezer színben pompázó, csodás kagylóban hevert. Gyönyörű termétét lenge habruha fedte. Márvány combjait és előszökő rózsás melleit földi férfihalandó még nem látta. Hallgatta a muzsikát és álmodozott, várt egy délceg levantét, ki majd felkapja erős karjaival és viszi el, messzire. Várta a nagy rózsás madarat: a Szerelmet. Lelke és szíve ki volt tárva, várta az első lovagot. De az késett. A kertbe férfinak nem volt szabad bejönnie. Danae oda-inté kedvenc rabnőjét.

— Jöjj Ansia, jöjj dalolj nekem valamit egy szép lovagról. Az leült lábaihoz és lantján felbugott a dal:

Szívedben száz hur csodásan zsong,
Lelkedben édes sejtés borong.
Csodás álmolvag jó feléd,
S angyalok fúgnak tiarás zenét.
Gyémántos veretű csolnakon,
Majd együtt eveztek, álmotvon
S a szerelm langoló tűzében:
Összefermtok örök üdvösségben

Danae lehunytt szemekkel hallgatta a dalt, kis keblei lassan emelkedtek az élvezettől. Maga elé képzelte a kékvízű álmotvat, melyben tompaorru, bajszos delfinek bukdácsolnak s ime, a tó kéklő homályából vakító ragyogású ezüst csolnak bontakozik ki, rajt egy merésztekintetű, bársonyos arcú, göndörfürtű álmolvag. S jön őfelé. Felkapja s a gyémántos ezüst csolnak már siklik is tova a kékségben. Ők egymáshoz tapadnak és egy csókban forrnak össze...

Danae álmában kitárá karjait, arcán mosoly ömlött el, keblei kifeszültek és öle megreszketett.

De mi ez? Mily zajra ébred Danae csodás álmából. A rabnők riadtan futottak össze a berkekből és összebujtak Danae lába előtt. A keleti madarak ijedten némultak el. A szökőkutak csobogása elhalkult. Danae riadtan pillantott fel. Nagy kék szemei tágranyiltak a látványtól, ami szemei elé tárult.

Tul a kert örökzölddel befutott rácsos kerítésén egy félelmes, nagy, sárga ércutorony emelkedett feljebb és feljebb, isszonyu zajban...

S mire a nap másodszor felkelt az égen, Peris alázatosan surrant ura elé.

— Nagy uram, kívánságod teljesítve van, nézz ki ablakodon, nézd szolgád, Perisnek munkáját!

Akrisios kitekintett, szemei meglegedetten villantak meg a hatalmas ércutorony láttára.

— Jól van Peris! Fáradtságodért nem fog késni a jutalom. Most hozasd elém országom három büvös öregasszonyát. A három nagy varázsnőt.

Nemsokára előtte állt a három vénasszony.

Megszólalt az egyik:

— Tán bájtalt óhajt tőlünk a mi urunk, hogy beszélni akar velünk?

Szól a másik:

— Avagy talán valami biztos mérget óhahjtasz tőlünk?

A harmadik:

— Vagy talán a néptől akarsz valamit?

Akrisios tompán nézett maga elé. Kisvártatva megszólalt:

Sem egyiket sem másikat! Ide hallgassatok, miért hívtalak titeket ide. Szedjétek össze minden tudományotokat. Ismeritek leányomat, Danaet. Sok őről övezve, őriztelem kertjében és én nem bízom az örökben. A kertbe képzelenség behatolni és én mégis tudni akarom, volt-e bent nála valaki.

A három öregasszony kérdően nézett egymásra.

— Azt akarom tudni, idehallgassatok, hogy leányom, Danae érintetlen szűz-e még, avagy pedig férfi járt nála? Most várjatok itten, Danae mindjárt itt lesz. Avval oda-sugott egy pár szót Perisnek, aki alattomos mosollyal surrant ki.

*

Künn a kertben elhallgatott a zene, tánc, vigasság. A kerítésen túl mereven állt a nagy ércutorony. A kert kapui egyszerre csak feltárltak és megjelent egy fénylő vértés vitéz. Danae szemei egy pillanatra megvillantak, de csak egy pillanatra, mert a következő pillanatban a vitéz mögött sok, nagyon sok katona tűnt fel. A rabnők megriadva huzódtak össze Danae körül, a katonák beljebb és beljebb nyomultak, míg a kis csoport előtt megálltak. Szemeik tágrameredtek és szájuk nyitva maradt a soha nem látott szép látványtól. Az összebujt sok szép nőtől és a középen a félmeztelen szűztől, Danaetól. Majd vezetőjük magához térve, legelőször, durván kiáltott.

— Danae jöjj velünk!

Az összehuzva magán fátylait, mégjobban összehuzódzkodott. Mire a katonák megragadva a sikoltozó Danaet, a rabnők sirásától kísérvé, elhurcolták.

Vitték egészen a három öregasszony elé, kik aztán varázsszereiket elővéve, összebujtak Danae felett.

A másik szobában Akrisios idegesen járkált fel s alá. Türelmetlenül várta az eredményt. Elkésett-e már? Peris az egyik sarokban meghuzódva nézte ura türelmetlenségét. Mig végre az öregasszonyok közül a legöregebb megjelent az ajtóban. Akrisios idegesen ragadá vállon.

— Beszélj! Beszélj!
Annak ráncos arca mosolyra
torzult

— Uram, nem kell félni semmitől, lányod Danae érintetlen még.
Akrisios szabadon lélegzett fel.

Jól van! Most mehettek!
Miután azok elkotródtak, oda-
szólt Perisnek:

— Nos, Peris, remélem most már tudnod kell, hogy mit tégy? Danaet be a toronyba és hogy hozzá senki be ne jusson, az ajtót beönteni, egyenlő simává tenni a fallal. Ételet majd a kisablakon fogtok beadni neki.

Peris elsejett. Akrisios fellélegzett.
— Nos kíváncsi vagyok a jóslatra, mikor lesz lányomnak, Danaenak fia, ha férfi nem jut hozzá soha.

És Danaet befalazták a nagy, sárga toronyba.

*

A kis ablakban éppen csak hogy elért az arca. Nézett ki, nézte az életet, nézte a szabadságot. A nemrég még oly vig kacaj elhalt az ajkán, a tűz kialudt szemében, arcának rózsapírja kezdett lassan eltűnni, elsárgulni. Eleinte még remélt, de aztán lassan eljött a remény haldoklása. És lassan meghalt a remény. Belülről a négy egyforma, sima, sárga fal, először keskeny kezeivel neki esett a néma falaknak, és hiábavaló döngésekkel próbált enyhíteni sorsán. Aztán sirt, sirt, nagyon sokat sirt. Aztán a sírás is elfogyott. Elfogytak a könnyek. És a rettenetes, komor, egyforma falakat is megszokta. Majd odaállt a kis ablakhoz és kinézett. Reggeltől estig csak nézett. Nézte a madarat, amint bugva szeli a levegőt és siet párjához. Nézte a mezőt, a tarka rétet, az örökzölddel befutott ráncos kerítést. Hol nemrég még olyan boldog volt. Hol álmódózott egy deli álomlovagról és eszébe jutott a dal:

Csodás álomlovag jö feléd,
S angyalok fujnak tiarás zenét.

Végignézett a négy sárga falon és az álomlovag szertefoszlott. Kezdett beletörödni a változtathatatlanságba. És Danae arcán elfagyott a mosoly, meghalt a remény és kifogytak a könnyek. Az ércitorony állt mereven.

De hiába ércitorony, ott ahol Danae sorsán változtatni akartak, ott nem volt akadály az ércitorony.

*

Fönt az Olympuson, az istenek mulattak. Zeus egyszerre csak megpillantott a földön valamit.

— Jertek csak jertek! Nézzétek, acéltorony s benne mily csodás leányka. Hermes, neked tudnod kell, ki az?

S Hermes rögvést elmesélt Danae történetét. Zeus szemel lassan kezdtek felcsillani. Habár Isten volt, nem vetette meg a földi gyönyört. Egyet gondolt és minthogy neki semmi sem volt lehetetlen, csodás aranyeső alakjában leszállt Danaehez.

*

Danae ott állt busan kis ablaká-

nál, egyszerre csak különös forróság jött felé, szemei tágranyilltak és szállt, szállt az aranyeső. Arcára visszatért a mosoly, szemében fellobbant a tűz, a piros rózsák kigyultak arcán és kis keble kifeszült. Az aranyeső csak szállt és egyszerre ott állott egy arany Álomlovag. Epp olyan, mint amilyennek megálmodta.

És Danae csodás kis testét elkapta egy szédítő mámorban az Álomlovag.

*

És az öreg anyó jóslata beteljesült, Danae megtermékenyedett.

Narcisus

A zárda kertje.

A zárda kertje fényes, sugaras,
Piros színfoltok kelnek táncra benne,
Mig kékruhás, vidám leánycsapat
Kergeti egymást ugrálva, nevetve.
Tavaszi szellő játszik a ruhákkal,
Fodrozza, bontja pajkos, buja vágygyal
S a lányszívekbe belopja magát.
Sok jámbor oktatást dönt ott halomra,
Fehér szívekbe forró vágyat oltva; —
S kacagva üli benn diadalát
A nagy Tavasz. — Megtörik a lemondás,
Mégis szép élni, mégis élni jó!

S a szomszéd háznak ablakában
Kacagva nézi őket egy fiu,
Egy bűnös, rossz, égő szemű fiu.

S valami suhogás támad a kertben,
Valami zsongás, kábitó, nehéz,
Mint ha ezernyi méhszárny szállva lebben.
Láthatatlan húrú cimbalom verés.
Ezüst verője buja nótát penget,
Milyet a holdnak fényinél
Színesruhájú lányok énekelnek.

— Szivökre tódu! félve mind a vér,
S a kék ruhák rejtett vágytól remegnek.
Pokolra jut bizonynal mind, szegény.

S az ablakból kacagva nézi őket
Az elvetemült, szép legény!

Nem szabad...

Eredeti fordítás PÉK DEZSŐ-től.

Nagyot lélekzettem, mikor végre becsuktam magam mögött szobám ajtaját, beszélni azonban még mindig csak halk hangon mertem, a cipőmet meg rögtön lehúztam, hogy léptem nesztelen legyen.

Mimi, a drága kislány is hasonló csendességgel viselkedett, elhívén azt, hogy a szomszéd szobában egy szegény beteg fekszik, kít kimélnünk kell.

Valójában persze egészen másként állt az ügy. Főntemlitett szobám egy nagyon szolid berlini pensió második emeletén volt s az én félelmem Liebignének szólt, a pensió tiszteltremítő, de még elég fiatal tulajdonosnőjének, aki szigorúan ügyelt kis intézete jó hírnevére s bizonyára a nyakamat tekerte volna ki, ha most tudomása lett volna a történetekről. Álladoan fülembre csengett erre vonatkozó határozott parancsa:

— Nem szabad... nem szabad...

De mégsem tehettem mást. Mimi egy édes kis varrólány volt, akivel a múlt vasárnapi álarcosbálon ismerkedtem meg s aki rögtön heves szimpátiát érzett irántam — mit én nem akartam gyümölcsözetlenül elhalasztani. A kislány azonban a szüleinél lakott, egynapos kirándulásra a zöldbe nem jöhetett, hogy egy szállodába feljöjjön velem, arról hallani sem akart — kénytelen voltam tehát így cselekedni, amint cselekedtem.

S szerencsésen bejutva szobámba, haladéktalanul hozzáláttam a kedvező szituáció kihasználásának. Lasanként és egyenként hántottam le a ruhadarabokat kis barátnőmről: ruha, kombiné, fodros kis nadrág, buja harisnyakötők egyenként estek martalékomul, kísérve kislányom zavarától, aki ellen-ellenállva, neki-vörösödve engedett is — nem is, huzva-halasztva a sorsdöntő édes pillanatot.

Végre... nem volt már más rajta, csak a lenge, rövid kis ingecske, amikor szobám ajtaja hirtelen kinyílt és a küszöbön Liebigné alakja jelent meg gyertyával a kezében és majdnem ugyanabban az öltözkében, mint az én kislányom.

Rögtön messzire ugrottam tőle és megrökönyödve bámultam a két nőre, akik viszont egymást méregették végig nem tulságos barátságosan.

A végső szót a keletkezett vitában természetesen Liebegné mondta ki s nem hangzott az másképpen, mint:

— Ezt a nőt azonnal eltávolítja.

Én még protestálni próbáltam, de kislányom sírásra torzult arccal dühösen látott hozzá, hogy fölöltözzön és az előbb annyi vággyal és izgalommal lefejtett drága ruhadarabok most hirtelen és brutálisan foglalták el régi helyüket, elfödve lassankint mindent, ami eddig látható és élvezhető volt. Azután meg fogta magát, se szó, se beszéd, lerohant a lépcsőkön és mire magamhoz tértem, már csak a kapu durranását hallottam, amint becsapta maga mögött.

Liebigné pedig fagyosan megszólalt:

— Kérem uram, kövessen szobámba, beszélni akarok Önnel.

Sejtettem s Önök is tudhatják, mi következett. A szemrehányások és „jobb utra térítés”-ek beláthatatlan s főleg kívárhatalan sorozata.

Én pedig — ahelyett, hogy hallgattam volna miket mond, néztem, hogy milyen. Inge kissé ki volt nyilva és megállapítottam magamban, hogy az asszonynak gyönyörű melle van. Szép fehér, duzzadt, talán nagyon is nagy, de annál kíváncsiabb, hogy láttára végigbizsergett gerincemen a vágy. Nem is tudtam, hogy ez az asszony ilyen jóképű, így ingben tíz évvel fiatalabb volt, mint rendes nagy ruhájában. Azon vettem magam észre hirtelen, hogy nem riadnék vissza valami kis bolondságtól.

Egy hálófülkében, a sarokban volt az ágya. A takaró félrecsapva, párna benyomva, középen a benne feküdt test sulyától egy mélyedés volt kiformálódva. Milyen jó meleg is lehet az az ágy... az asszonytól... ettől a nagy, erős, izmos asszonytól... és ő is milyen forró lehet...

A megvetett ágy megmámorosított, vágyakat borzongott végig egész testemen.

Ő közben még mindig beszélt, de már halkán, szelidebben, várva, hogy most bocsánatot kérek és el lesz intézve minden.

— Kedves Liebigné... tudja... én...

S amint feleletemre várva elhallgatott, odaugrottam hozzá, átnyaláboltam és elkezdtem csókolni, mint

egy énes him, mint valaki, aki már régóta hiába érzi férfinak magát.

Kézzel lábbal védekezett, elfordította a fejét és suttogva, ijedten ismételtette:

— De nem szabad... nem szabad...

Tovább azonban nem folytathatta, mert egy lendülettel fölkaptam, az ágy felé vittem, ott azonban elvesztettem az egyensúlyt és végigzuhanunk a puha ágyon. Ő volt alul, én felül és kezeimmel megfogtam az ingét, remegve, kapkodva föltűrtem, éreztem forró testét, közvetlen közzelemben és még egyszer felhangzott egy pár erőltet:

— Nem szabad... nem szabad...

Egy óra mulva fölemelkedtem az ágyon. Egész vizes voltam az izzadságtól, fáradt a sok kielégített vágytól, menni akartam.

Az asszony azonban átfönt a takaró alatt kerek, izmos lábaival, hozzám feszítette nagy, kerek mellhalmait és ismét csak a régi nótát suttogta a fülembre:

— Nem szabad... nem szabad...

— Vége. —

„COVAY”
Timișoara, II., Háromkir.-u. 7
mérték után készít férfigyógyászattal
garancia mellett.
Hozott anyagot is vállal. 38.

Ez a hely a MIA
Krém
számá-
ra van
fenntartva, amely a dr. Kovács
gyógyszertárában, Timișoara-Fabri-
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám

Stáry Sándor

Uri és női cipész Gyárvaros,
Fő u. 39 sz. [volt Kész Péterné-féle
cipőüzlet]

Divatos cipők bármely módon a legkényesebb igényeknek megfelelően. Polgári árak. Javítások soron kívül. 40

Kovinka Somborac, Timișoara

IV. Uri ucca 4. sz.
Mindenmennyi divatkalapok raktáron,
olcsó árak mellett. 28-10

Gyilkosság a tenger alatt.

A zseniális amerikai detektív nő eredeti feljegyzései alapján összeállította: „Cyrano.” — (A filmesítés joga fenntartva.)

I.

New York előkelősége mulatott...

Az óriási bálterem, melyet több kisebb teremmel kitérőszárnyú ajtók kötöttek össze, fényárban uszott. Gazdag diszitésű márvány karyatidák tartották a mennyezetet, melyről öt hatalmas csillár függött le. Az arany és kristály vakítóan csillogott rajtuk és a tekintet akár órákhosszat elkalandozott volna a magasban, ha akaratlanul is meg nem érezte volna azt a mágnetikus erőt, mellyel oly ellenállhatatlanul vonz a megejtő nőiesség. Valóságos szépségőzön hullámozott a teremben. Hangtalanul suhantak tova a tükörsima parketten, teljesen átadva magukat a tánc gyönyörének, mely azonban végeredményében a nyilvános ölelkezés kájéből fakadt.

A terem egy távolabbi zugában, pálmák övezte meghitt sarokban egy józan tekintetű pár huzódott meg.

A férfi, kinek intelligens arca és hosszú, selymes haja művészt sejtetett, hirtelen összerázkódott az undortól.

— Gyűlölöm a táncot. — mondotta inkább magának.

— Nem a táncot kell gyűlölni, kedves Ronald, hanem a képmutatást, mert ha ezek a megköttyegsodott párok be mernék vallani, hogy a kék kedvéért táncolnak, fejet lehetne előttük hajtani. De így...

Miss Morton, a művész társnője tette ezt a helyreigazító kijelentést.

— Stilizált szeretkezés ez, nem tánc, — mondotta a művész.

— Igazad van, de nem hiszem, hogy a táncolók közül valaki is be merné magának vallani. Általában egy óriási hibában leledz-

nek ezek az emberek. Tul becsülik a testet a lélek rovására. Természetesen a női testre gondolok és az evvel kapcsolatos általános felfogásmódra, mely például a többek közt merészen hirdeti, hogy egy nőnek legféltettebb kincse a teste. És közben senki sem gondol arra, hogy ez a hit a legsúlyosabb sértés a női nem ellen, mert annak a bevallásával azonos, hogy egy nőnek a testén kívül nincs más értéke, más szóval, hogy a nő szeretkezés közben éri el hivatásának legmagasabb fokát.

A művész meglepetve tekintett Miss Mortonra. Már régebben ismerte a detektív nőt, tudta, hogy mily egészséges életelvei vannak, de most mégis meglepte a merész irányu fejtegetés.

Én a magam részéről — folytatta Miss Morton — már régebben elhatároztam, hogy be fogom bizonyítani ennek az ellenkezőjét. Azért nem álltam a táncolók közé, mert nem akarom, hogy a közeli érintések hatása alatt oly imádatot keltsék életre a táncosom részéről, mely csak a testemnek szól. Azt akarom, hogy az élet nagy táncában arassak diadalt, hol nem az érzékiség dönt és így a csodálat nem a testemnek szól, hanem nekem: a képességeimnek, az izmainknak, az eszemnek, szóval nekem az embernek.

Egy libériás inas lépett most hozzájuk.

— Miss Mortont a telefonhoz kérik — mondta mélyen meghajolva.

— A kötelesség! — mondotta sugárzó arccal Miss Morton és kezét bucsuzásra nyújtotta a művész felé.

A férfi áhitattal csókolta meg a feléje nyújtott kezét.

Miss Morton keresztültörte magát a forrótestű tömegen. Finom ösztöne sietésre készítette; azt a szokásos izgalmat érezte, mely súlyos feladatok előtt szokott erőt venni rajta. Mikor a telefonfülkéhez ért, egy pillanatra megállott és azon kezdett tanakodni, hogy ki is kívánhat vele beszélni ilyen késő éjszaka. De mivel nem tudott eredményre jutni, sietve benyitott a fülkébe és felemelte a kagylót. Legnagyobb meglepetésére Betty, a szobalánya jelentkezett.

— Halló, Betty? Mi újság? Egy idegen...? Most... sürgős... Mondd, hogy azonnal megyek.

Lecsapta a kagylót, a ruhatárba rohant és magára kapkodta a kabátját. Fulva indult le a márványlépcsőkön, miközben megkönnyebbültén gondolt arra, hogy megszabadul ettől a léha, üres társaságtól. Büszkeség töltötte el, mert nő létére nem kellett beállania abba a nagy libasorba, melyet a nőstényre vágó férfisereg éhesen lebzsel körül; neki nincs szüksége oltalmazó himre, mert ő maga is oltalmaz. És ha kéjre szomjazik, nem kell meghajtania a fejét, jogában van választani épp úgy, mint egy férfinak és jogában van csak kéjeszköznek tekinteni a kiválasztott himet, mint ahogy azok szokták tenni.

Alig tíz perc múlva már otthon is volt. A gondosan elrejtett kerti kapun át lépett a palotába. Meg akarta lepni a látogatóját, hogy esetleges későbbi kellemetlenségeknek elejét vegye. Erre a célra egy elmés tükörszerkezetet szereltetett a fogadószobája elé, melynek segítségével könnyű szerrel megállapíthatta, hogy milyen arcot vág a látogató az ő távollétében.

Egy megnyerő külsejű, összes hajú férfit látott, kinek arca nagy aggodalmat árult el. Megnyugodva lépett tehát be a szobába, mert most már biztos lehetett afelől, hogy az idegen nem holmi trüffel fog elébe lépni, melyet esetleg az ellenségei találtak ki abból a célból, hogy csapdába csalják.

Mikor belépett, a férfi udvariasan talpra ugrott és mélyen meghajolva mutatkozott be:

— Graham Hutchison vagyok. Sajnálom, hogy kellemes mulatságában megzavartam, de remélem, meg fog nekem bocsájtani, ha majd megtudja, hogy mi járathan vagyok.

Miss Morton helyet mutatott a férfinak és maga is leült.

— Mindenek előtt arra kell kérnem, Miss, — mondotta a Hutchison néven bemutatkozott férfi — hogy számvevőnek, bár első halásra hihetetlenül fognak hangzani, mégis adjon hitelt. Sajnos, bizonyítani itt nem tudok.

— Csak beszéljen — biztatta Miss Morton.

A férfi körülnézett a szobában, mintha segítséget keresne.

— Ön bizonyára lehetetlennek fogja tartani, Miss, hogy a tenger alatt egy város létezzon, melyben emberek élnek épp úgy, mint itt New-Yorkban.

— Város a tenger alatt? Ez valóban hihetetlen.

Pedig ez valóban így van. Hogy mindent megérthessen, kénytelen vagyok e különös város keletkezésének történetével untatni.

— Kíváncsian várom a történetet.

A férfi zsebkendőjét húzott elő és megtörölte vele izzadó homlokát.

— Kezdem tehát... Tizenöt évvel ezelőtt egy különös természetű multimilliomos halt meg New-Yorkban. Az emberek egész életében sokat suttogtak róla és amikor meghalt, senki sem siratta; felesége, gyermeke nem volt. Armand Jerswy — így hívták — egy különös tartalmu végrendeletet hagyott hátra, mely azonban élénk fényt vetett titokzatos életére és beszámolt azokról a rettenetes szenvedésekről, melyek ezt az alapjában véve jólelkű férfit annyira megkínózták. Jerswy ugyanis rendellenes természetű jött a világra, mely élete későbbi folyamán arra készítette, hogy saját neme iránt érezzen szenvedelmet. Röviden: homoszekszuális volt. Eleinte mint minden hasonló természetű ember, irtóztos turákat vivott rendellenes természetével, de csakhamar kénytelen volt belátni, hogy a Természet akaratával nem lehet szembe szállni, még akkor sem, ha ez az akarat rendellenes érzelmeket fakaszt. Kétségbeesetten kezdett kutatni hasonló természetű emberek után és csakhamar tapasztalni kellett, hogy koránt sincs egyedül. Láta, hogy mily sokaktól tagadta meg a Természet a normális irányu nemi vonzódást és feltáródott előtte az a küzdelem, melyet ezek önmagukkal és a környező világgal vívtak. És nagy szeretetet érzett

ezek iránt a szerencsétlenek iránt, kik mindannyian oszloztak az ő nagy fájdalmában. Ettől fogva arra törekedett, hogy meggazdagodjon és segítségére legyen társainak. Hosszu munkás évek után sikerült neki maga mellé csalogatni a Szerencsét és ettől fogva az hűségesen kitartott mellette. Néhány évre rá egyike volt New-York leggazdagabb embereinek. Egy nagy szabásu tervet eszelt ki, melynek segítségével remélte, hogy végre nyugalmas menhelyet adhat zaklatott életű társainak. De a tervek oly sok pénzt emésztettek fel, hogy sikeres keresztülvitelükhöz még az ő nagy vagyona sem volt elég. Elhatározta tehát, hogy tovább küzd a mindenható pénzért és lemond arról, hogy még az életében megvalósítsa a terveit. Néhány hasonló természetű férfit beavatott a titkaiba és rájuk bízta a tervek keresztülvitelét. Ezen beavatott férfiak egyike én voltam.

Miss Morton meglepetten nézett szembe a férfival. De aztán ijedten kapta le róla a tekintetét, mert nem akart visszaélni annak a bizalmával, azáltal, hogy kinos magyarázkodásra kényszeríti.

— Jerswy halála után — folytatta a férfi — felbontották a végrendeletet, mely bennünket, beavatottakat tett meg általános örökösöknek. Mindegyikünk részére külön lepecsételt függelék volt a végrendeletnek, melyben még egyszer a lelkünkre kötötte, hogy lelkiismeretesen kövessük az utasításait, hogy minél előbb nyugodt otthont adjunk a hozzánk hasonló természetű szerencsétleneknek. Mi azonnal hozzá is kezdünk a tervek keresztülviteléhez. Arról volt szó, hogy egy külön várost építsünk fel, ahol egymásközt nyugodtan élhetünk és szerethetjük egymást. Jerswy, ki minden lehetőséget meghányt-vetett, arra a meggyőződésre jutott, hogy csak olyan helyen építhetjük fel a mi városunkat, ahol azt nem keresik bántó tekintetű, idegen emberek. Végre is egy tervet dolgozott ki, melynek segítségével lehetők bizonyult, egy a tenger felszíne alatti város építése. A legkisebb részletekig ki volt dolgozva ez a terv, úgyhogy nekünk örökösöknek már nem is kellett sokat törni a fejünket. Mi csak egyszerűen követtük az ő utasításait.

Akkoriban rengeteg magyar munkás özönlött az Újvilágba. Ezeket

fogadtuk fel az építéshez. Öt évig tartott a munka, de — sikerült. Csodát műveltünk: megszületett a tenger alatti város. A munkásokkal az építkezés végeztével, miután mindegyiknek valóságos vagyont adtunk, hajóra ültettük és visszavitettük őket távoli hazájukba. Így reméltük megtartani a titkunkat, ami a legteljesebb mértékben sikerült is.

Most, hogy már készen állt a város, melyet a „Boldogság Otthona“ névre kereszteltünk, megkezdhattuk a benépesítést. Nagy óvatossággal kellett eljárunk, mert nem akartuk elárulni magunkat. Utasításaink szerint sikerült társainknak úgy eltűnni, hogy gyanút nem keltettek. Ujabb öt év elteltével mindnyájan együtt voltunk. Huszezer lelket számlált a városunk: tizenötezer férfit és ötezer nőt, mivel Jerswy végrendeletében szigorúan meghagyta nekünk, hogy hasonló természetű nő társainknak is jutassunk helyet.

És megkezdtük a mi nyugodt, szép életünket abban a csodálatos városban, mélyen a tenger alatt. Sikerült teljesen elszakítani magunkat a világtól. Egy Jerswy által szerkesztett zseniális világító-készülék segítségével fehér fényt nyertünk, mely nemcsak látszatra, hanem hatásaiban is tökéletesen egyezett a Nap sugaraival. Kevés munkával bő termést értünk el. Nem volt szükségünk fentről hozni élelmet. Az örökös nyár, mely városunkban honol, buja növényzetet termesztett. Van pálmánk, datolyánk, narancsunk, fügénk, banánunk. Minden, ami csak itt a föld színén megterem, akár az északi sarkon, nálunk is megtalálható. Csak a lámpákat kell szabályoznunk és utánózni tudjuk a föld különböző vidékeinek az éghajlatát.

És ezenkívül minden megtalálható nálunk. Amit csak az emberi ész évezredek folyamán kitermelt magából, magunkkal vittük a mi városunkba, mely lakói számára valóban a „Boldogság Otthona“ lett. Mi, akiket itt fenn csak guny és bántalom ért mindenfelől, ott lenn a legnagyobb nyugalomban élünk. Szeretjük egymást a magunk módja szerint és nem bánt bennünket senki.

Mielőtt rátérnék idejövetelemnek tényleges okára, szükségesnek tartok még néhány megjegyzést tenni egymásközi viszonyunkat illetőleg.

Nagy jötevőnk. Jerswy, kit mindannyian szülőnként tisztelünk, egy körültekintő törvénykönyvet szerkesztett számunkra, melynek szigorú paragrafusai zavartalan nyugalomunk biztosítását célozzák. Négyféle nemű ember létezik nálunk: férfias férfi, nőies férfi; nőies nő, férfias nő. Férfias férfi egy nőies férfival lép házasságra, férfias nő egy nőies nővel. Ettől a párosulástól való eltérést, szóval egy férfias férfi vonzódását egy nőies nőhöz — ami az itteni viszonyoknak felel meg — törvénykönyvünk szigorúan tiltja. Sőt különös esetekben, városunk fennmaradásának érdekében halállal is bünteti.

Eme megjegyzések fontosságát hangsúlyozva, rátérhetek végre idejövetelem tulajdonképpeni okára —

— Megbocsájt, — szakította most először meg a férfi elbeszélését Miss Morton — néhány kérdést szeretnék még Önhez intézni, mielőtt tovább beszélne. Eltekintve attól, hogy szinte hihetetlennek tűnik nekem ez az egész história, bár érzem, hogy minden egyes szava fedi a valót — szeretnék néhány homályos pontot tisztázni.

— Örömmel állok a rendelkezésére.

— Tudni szeretném például, hogy milyen anyagból építették fel azt a várost?

— Vasbeton az egész óriási építmény. A környező oldalfalak vastagsága átlag két méter, míg a tenger felőli oldal, szóval a felső boltozat négy méter széles, hogy sikeresen tudjon ellentálni a tengervíz nagy nyomásának.

— A tenger feneke alatt, vagy magában a tengerben épült fel a város?

— Természetesen a tenger fenék alatt. Lehetetlen lett volna a tengerben építkezni. A felső boltozat azonban közvetlenül a tengerfenék alatt vonul el, aminek technikai okai vannak.

— Mint mondotta, az egész várost fehér fényt vető lámpákkal világítják. Feltételezem, hogy elektromos áram szolgáltatja a világításhoz szükséges energiát.

— Ugy van. A mi lámpáink csak szerkezetben különböznek az itt használatban lévő villanylámpáktól.

— De honnan nyerik az áramot? Vagy köszönük és fájuk is van?

— Nincs is szükségünk rá, mert a mi erőforrásunk a tenger maga.

— A tenger maga?

— Igen. Erre céloztam az imént, amikor holmi technikai okokra veztettem vissza azt a tényt, hogy a felső boltozat közvetlenül a tengerfenék alatt vonul el. Összekötetésben állunk a tengerrel, kinasználjuk azt a sok millió lóerőt jelentő nyomást, melyet ez a roppant vízmennyiség lefelé gyakorol és saját céljainknak megfelelő szerkezetű vízturbinák segítségével elektromos áramot nyerünk belőle.

Miss Morton nagy ámulással hallotta ezeket az egyszerűen odavetett felvilágosításokat. Szeretett volna még sok mindent kérdezni, de annyira izgatta annak az elgondolása, hogy mi is történhetett ebben a csodálatos városban olyan, ami arra készítette a férfit, hogy hozzá forduljon segítségért, — hogy elbeszélésének folytatására biztatta.

— Mint mondám, nagy nyugalommal és meglepéssel éltük a napjainkat, — kezdte ismét a férfi — míg ma olyasvalami történt, mely megzavarta nyugalomunkat, mert nagy veszélyt jelenthet számunkra. Gyilkosság történt. Egyik társnőnket holtan találtuk meg a kényelmes szeretkezések épület, úgynevezett „Szerelmezház” egy félreeső zugában. Hogy mily rémesen érintett bennünket ez az eset, könnyű elképzelni, ha tekintetbe vesszük, hogy öt év óta, amióta csak teljes üzemmel dolgoznak a gépeink, nem csak hogy gyilkosság nem történt közöttünk, hanem még a legkisebb incidens sem fordult elő közöttünk. Kiválasztott párjainkkal meglepéddel éltük napjainkat, soha nem fordult elő, hogy a másét kívántuk volna meg és így a féltékenység nálunk ismeretlen fogalom. Mivel vagyonszösségben élünk, a pénz és egyéb javak utáni vágy feltétlenül elesik a gyilkosság okainak megítélésénél. Nem marad más hátra, mint szerelmi féltékenységet megnevezni okul, mely azonban ismerve természetünket, csaknem hihetetlenül hangzik előttünk.

Megtárgyaltuk magunk közt az ügyet és arra a megállapodásra jutottunk, hogy valaki mást, ki nem közülünk való, hívunk segítségül. Az a vélemény alakult ki ugyanis közöttünk, hogy a gyilkosság oka a mi körünkben abnormális, tehát itt fenn normális szerelmi indulat eredménye, melynek kikutatására mi már csak azért sem vállalkozhatunk, mivel hosszú elszigeteltségünk óta ily irányú szerelmek te-

rén szerzett tapasztalataink nagyon hiányosak. Önre esett a választásunk Miss Morton. A boldogságát féltő ama huszezer ember kérését tolmácsolom, mikor a segítségét kérem.

Miss Morton leplezetlen izgalommal nyújtott kezét a férfinak, jelölve annak, hogy kérését teljesíti és a segítségükre lesz.

— Arra kérem, hogy lehetőleg azonnal induljunk, mert minden perc veszélyt jelenthet, — mondta a férfi az órájára pillantva.

— Néhány percnyi türelmet kérek, amíg átöltözöm — mondotta Miss Morton és sietve eltávozott.

Nemsokára utra készen jelent ismét meg.

— Indulhatunk.

— Az autóm lenn várakozik — jelentette ki a férfi és udvariasan felnyitotta az ajtót Miss Morton előtt.

II.

Az Atlanti Óceán nem messze New-Yorktól, Wilmington városa körül egy nagyobb öblöt alkot. A kies és szaggatott part hosszában, néhol valóságos erdőtől övezve csinos villák sorakoznak. New-York multimilliomosai egy második Niámit varázsoltak ide, melynek éghajlata is sokban hasonlított a világhírű Florida fürdőjéhez.

Két óras ut után egy ilyen csinos villa előtt állott meg az autó.

— A Jerswy-kastély — mondotta a férfi és becsengetett a villába. Nemsokára kinyitott a kapu és egy töpörödött anyóka ráncos, fehér arca tűnt fel a sötétben, ki mikor meglátta a jövevényeket, nagy előzékenységgel engedett nekik utat. Parkirozott udvaron haladtak keresztül, majd a boltozatos főbejáraton át beléptek az épületbe.

Miss Morton nagy figyelemmel nézett körül, de kísértője udvariasan tovább tessékelt. A lépcsőház aljában liftbe szállottak. A detektív nő már a lift megpillantásakor nagy szemeket meresztett, mert ahogyan a sötétben kívülről végignézte az épületet, egyemeletesnek látta, de a csodálkozása még nagyobb lett, mikor a lift megindulásakor azt tapasztalta, hogy az ahelyett, hogy felfelé emelkedne, lefelé süllyed.

Mikor a lift megállott, egy boltozatos, nagy földalatti terembe léptek, mely nappali fényben uszott.

A terem magas boltozatán több jvlámpaszerű világító készülék volt alkalmazva; ezek ontották magukból a Nap sugarait tökéletesen utánozó fehér fényt, melynek hatása alatt duslombu, zöldelő fák és színes virágok egész tömege pompázott a teremben. A lifttől nem messze egy kisebbszerű kocsi formájú valami állott, melynek kerekei alatt sinék vezettek. Kisérőjének biztató intésére beszállt a különös kocsiba Miss Morton. A férfi egy csontgomb megnyomásával mozgásba hozta a villanyerőre berendezett járművet. A terem egy hosszú folyosóba torkollott, melyben ugyancsak nappali fény uralkodott. A kocsi ide futott be és sebesen vitte őket tovább.

Miss Morton tájékozni próbálta magát. Tudta, hogy a villa, ahonnan elindultak, legfeljebb 200 méternyire volt a tengertől és mivel az alagút egyenesen a tenger irányába huzódott, néhány percnyi utazás után kénytelen volt magával elhíttetni, hogy immár a tenger alatt robognak.

Az alagút, mely eddig folyosó-szerűen szűkült körük, most egyszerre kiszélesedett; a beton boltozat felszökött a magasba és a dus fénykévéket ontó lámpákkal úgy festett, mintha számtalan sok Nap ragyogna egyszerre az égen.

Ámulva vette észre Miss Morton, hogy végeláthatatlan buzaföldek között haladnak. A sulyosfejú kalászsokat ide-oda lengette a szél, olyan volt ez, mintha a tenger hulláma zana körülöttük; tenger a tenger alatt! És egyszerre egy csaknem hihetetlen kép rajzolódott a szemeik elé: egy nagy, lüktető életű város terült el előttük, melynek különös alakú, laposfedelű házait óriáslevelű pálmák árnyékolták be. Csak ritkán elszórva emelkedett a magasba egy-egy büszke torony és kupola.

Egy forgalmas téren, a város közepén állott meg a kocsi. Izgatott kedélyű emberek tolongtak a megérkezés helye körül. Senki sem vivádozott, senki sem szólt semmit közülük, csak égő tekintetük árulta el, hogy mily sokat remélnek ettől a látogatástól.

Miss Morton magától értetődőnek tartotta, hogy férfi férfival, nő nővel simult össze szerelmesen; kísérőjének felvilágosítása után nem is csodálkozhatott ezen.

Hutchison, a kísérő, ki valamilyen megtisztelő hivatalt töltött be

itt, késelem nélkül a gyilkosság színhelyére kalauzolta Miss Morton. Egy nagy, diszes külsejű épületbe léptek be.

— Ez az ugynevezett „Szerelem-ház”. Itt töltjük szabad óráinkat és itt szeretkezünk, — mondta Hutchison, miközben több pompásan berendezett termen vezette keresztül a detektívöt.

A hullát egy függönyökkel határolt fülkében találták meg.

— Itt történt a gyilkosság? — kérdezte Miss Morton.

— Igen. A nyomozás megkönnyítése érdekében mindent úgy hagytunk, mint ahogyan a gyilkosság felfedezésekor találtuk.

Miss Morton közelebb lépett a hullához.

— Az áldozat, amint látom, egy hölgy, de tekintetbe véve az itt divó szerelmi szokásokat, szeretném tudni, hogy itt milyen szerepet töltött be: férj volt, vagy feleség?

— Férj természetesen, — mondotta szolgálatkészen Hutchison.

— És a felesége?

— Egyike legszebb nőies nőinknek.

— Szeretném, ha az a hölgy itt megjelenne.

Hutchison eltávozott, Miss Morton pedig hozzálátott a vizsgálatához. Feltakarta a meggyilkolt nő testét és az első pillanatban már kénytelen volt magának megvallani, hogy bár a női nemre jellemző szervek feltalálhatók voltak rajta, mégis inkább férfinak lehetett volna tartani. A mellei feltűnően kicsinyek voltak, a váll szélessége jóval nagyobb a medence szélességénél, idomai szögletesek és izmosak. A gége körül széles kék sávok huzódtak. Kétségtelen volt, hogy megfojtották a szerencsétlent.

Alig fejezte be a vizsgálatot Miss Morton, mikor megjelent a fülkében Hutchison, kézen vezetve egy magas alkatú, feltűnően szép nőt.

— Ime a meggyilkolt felesége. Relinda a neve.

A nő félénken nézett Miss Mortonra.

— Lenne szíves magunkra hagyni — fordult kevés gondolkodás után a férfi felé Miss Morton, majd mikor az eltávozott, kedveskedő hangon szólította meg a remegő nőt.

A nő nem mert a szemébe nézni. Majd kisvártatva, minden át-

menet nélkül zokogni kezdett és a detektívő lábai elé vetette magát.

— Mentsen meg bennünket Miss Morton. Nem tudunk többé ebben a fertőben élni. Mentsen meg bennünket, mert mi nagy, egészséges szerelemmel szeretjük egymást.

Miss Morton megdöbbenve hallotta ezt a kitörést. Mindenre számított, csak arra nem, hogy itt, ebben a különleges szerelmeket űző városban egészséges vonzalmu emberekre bukkanjon, kiknek még hozzá éppen az a bűnük, ami fenn, a normális világban természetes.

— Ki a szerelmese, Relinda? — fordult a zokogó nő felé.

— Egy gyönyörű férfit, Valentinó a neve.

— Miért gyilkoltak, Relinda?

— Mert feltékeny volt rám ez — és a hullá felé bökött. — Forró ölelésben forrtunk éppen össze, amikor ránknyitotta az ajtót. Ugy támadt ránk, mint egy furia és avval fenyegetődzött, hogy feljelent és az igazi szerelmet itt halállal büntetik... és... és Valentinó megfojtotta.

Miss Morton elfogultan nézte a lány vergődését. Rokonszenvet érzett eziránt a szerencsétlen teremtés iránt, kinek egészséges vonzalma e különös körülmények között ily sulyos tragédiát idézett elő. Végre is erőt vett magán és úgy okoskodott, hogy tul kell tennie magát az érzelmein, mert végeredményben mégis csak gyilkosság történt, melynek elbirálása úgy itt, mint fenn a nagyvilágban is, büntetést követel.

— Hol van Valentinó? — kérdezte a nőtől.

— Ne bántsa őt, nem engedem bántani, — sikoltotta az.

— A gyilkosnak bűnhődni kell, — mondta ridegen Miss Morton.

A nő kétségbeesetten kezdett könnyörögni:

— Ne bántsa őt, Miss Morton, mert szeretem, úgy, mint ön szereti a kiválasztottját: egészségesen, úgy ahogyan azt a Természet belénk oltotta. Érzem, tudom, hogy ön nem fog ezeknek a bűnös szerelmi életet élő embereknek a pártjára állani. Nem, az lehetetlen, hisz ön nem közülük való. És nekünk nincs más bűnünk, minthogy kimondhatatlanul szeretjük egymást. Ők... ők a bűnösök!

Miss Morton mélyen meghatotta a lány vergődése, de kényte-

lén volt tovább haladni a megkezdett uton.

— Nyugodjon meg, Relinda. Józanul kell viselkednie, mert így sokkal többet használhat a szerelmesének.

Ezt mondván kilépett a teremből és magához szolitotta Hutchinsont.

— Nos? — kérdezte az izgatottan.

— Egy Valentinó nevű férfias férfi a gyilkos, sugta neki Miss Morton.

— Ezek egészségesen szeretik egymást? — kérdezte egészen elképedve a férfi.

— Ugy van. Kérem kerítse elő Valentinót.

Negyed óra múlva egy magas-termetű, szélesvállú férfi állt Miss Morton előtt. Relinda kétségbeesett kiáltással borult kedvesének vállára.

— Meg akarnak ölni! Meg akarnak ölni! — sikoltotta szívbemerkolón.

A férfi nyugodt hangon kérlette a lányt, hogy viselkedjék csendesen.

Miss Morton a férfi elé állott.

— Azzal vádoló — mondta siri hangon, — hogy ölt.

— Öltöm — vallotta a férfi szemrebbenés nélkül.

— Tudnia kell, hogy ezért úgy itt, mint mindenütt büntetés jár.

— Tudom, — mondotta az nyugodtan.

— Bevallotta bűnét és így nekem nincs más kötelességem, mint hogy átadjam az itteni büntető hatalomnak. Kérem Hutchison urat, hogy bilincselje meg a foglyot.

Hutchison egy lépést tett a gyilkos felé.

— Hozzám ne nyúljon senki, mert az életével fizet! — kiáltotta Valentinó és hirtelen egy revolvert rántott elő a zsebéből.

Hutchison ijedten hátrált.

— Revolver itt, a béke városában! — kiáltotta fel elképedve.

Valentinó hangosan felnevetett.

— Most elmegyek, de nem sokára visszajövök — kiáltotta Hutchison felé. Haja szála se görbüljön meg addig Relindának mert különben elpusztítom ezt a nyomorult várost.

Ezt mondván kiugrott a fülkéből. Miss Morton, bár revolver nála is volt, egy belső kényszernek engedve, futni hagyta.

— Hutchison izgatottan rendelkezett.

— Azonnal utána — kiáltotta a

szomszédos teremben várakozók felé. — El kell zárni az utat. A biztonsági készüléket mozgásba kell hozni. Gyorsan — gyorsan —

De a várakozók közül senki sem mozdult. Mindannyian gyáván lapultak egymáshoz.

Félóra múlva jelentették, hogy a szőkevény kijutott a Jerswy-kastélyból és New York felé vette az útját.

Miss Morton a tanácsteremben hallotta ezt a hírt. Körülötte izgatott emberek vitatkoztak. Arról volt szó, hogy milyen övintézkedéseket léptessenek életbe arra az esetre, ha Valentinó tényleg valóra váltja a fenyegetését és nemsokára viszszaér bosszút állni.

A vitatkozók között Hutchison vitte a szót.

— Mi védekezni nem tudunk — mondta — mert fegyvereink nincsenek, mi nem tehetünk mást, mint bevárni a támadást és akkor a titkos akna segítségével, melyet atyai jótevőnk Jerswy, gondos előrelátásból épített nekünk, gyönyörű városunkat felrobbantjuk. Hadd vesszünk mindannyian, ha már nem tudunk továbbra is úgy élni, mint eddig.

Erre a kijelentésre komor csend következett. Miss Morton emelkedett ekkor szólásra:

— Engedjék meg, — mondotta — hogy én egy utolsó kísérletet tegyek. Tudom, hogy Önök sohasem egyeznének abba bele, hogy a rendőrség segítségét igénybe vegyem, mert így napvilágra kerülne féltett titkuk és vége lenne nyugalomnak. De van nekem egy ügyes segítőtársam, kit, ha valahogyan ide rendelhetnék, sokkal nagyobb eséllyel vehetném fel a küzdelmet a támadókkal szemben.

Nagy öröm követte e szavakat.

— Ön nagyon könnyen értesítheti társnőjét — mondotta Hutchison. — Telefon áll a rendelkezésére, melyet a Jerswy-kastély kapcsol a new-yorki központtal, ahol természetesen nem is sejtik, hogy a kastély csak egy közbeeső állomás.

Miss Morton sietve indult a kijelölt irányba, hogy minél előbb idehívassa zseniális társnőjét, Dulciét, kinek megjelenésétől sokat várt.

III.

Gyanus külsejű embereket vett észre Dulcie, mikor másnap reggel a detektívő által megjelölt uton

közeledett a Jerswy kastély felé. Abból a néhány szóból, amit Miss Mortonól hallott a telefonbeszélgetésük alkalmából, nem sokat tudott kiokoskodni, és nagyrészt nem is akarta azokat elhinni, olyan fantasztikusnak tetszett neki az egész. De most, hogy ezeket a gyanus külsejű egyéneket látta ólálkodni a kastély körül, megváltoztatta a véleményét, mert ez igazolni látszott Miss Morton ama kijelentését, hogy a tenger alatti város támadás veszélye fenyegeti.

Sietve indult a kapu felé és becsengetett. A kémlelő nyílás mögött egy öreg, ráncos arc tűnt fel, majd kinyitotta a kaput.

Hirtelen minden oldalról felfegyverezett banditák rohantak a kapu felé. Dulcie látva a veszélyt, hirtelen beugrott a kapun és becsukta maga mögött, majd rohanni kezdett az épület felé, hol — mint Miss Morton jelezte — egy lift fog rá várakozni, alig lépett be a lépcsőház ajtaján, mikor kívülről lövések zaját hallotta és nemsokára rá sulyos fejszecsapások hullottak a kapura, sietve ugrott a liftbe. Nem ért rá csodálkozni azon, hogy iefelé süllyed, ahelyett, hogy felfelé emelkedne, mert egész lényét betöltötte a közeli veszély tudata. Mikor a lift megállt, Miss Morton utasításait követve rátalált a villanykocsira, mely sebesen futni kezdett vele.

Eszébe sem jutott csodálkozni az eléje táruló látványon s mikor megérkezett a különös városba, olyan tekintettel nézett körül, mint-ha New-York jólismert palotái között járna.

— Miss Morton izgatott embergyűrű közepén várakozott rá.

— Veszély fenyeget! — kiáltotta Dulcie kiugorva a kocsiból. — A támadók nemsokára itt lesznek.

Nagy pánik keletkezett e szavakra.

— A biztonsági ajtókat le kell eresztetni — ordította torkaszakadtából Hutchinson, majd mikor látta, hogy senki se engedelmeskedik a parancsának, ő maga kezdett futni a gépház felé.

— Hányan lehetnek a támadók? — kérdezte Miss Morton Dulciét.

— Legalább is ötvenen. Mikor benyitottam a kastélyba, hirtelen utánam vetették magukat. Nagynehezen tudtam megmenekülni.

A gyáva tömeg időközben szétszóródott. Elbujtak a házaik mé-

— Én vagyok, Anna... — felelt egy suttogó hang.

Mezei bosszusan tápáskodott föl, magában motyogott:

— Ezt a lányt már meglehetősen unom, már benne is lehetne annyi sütnivaló, hogy békén hagy, amikor nem hívom...

Kinyitotta az ajtót, a lány besurrant.

Mezei szokás szerint megtapogatta karjait, végigsimította kezét formás mellhalmain és maga mellé huzta a pamlagra.

— Szép tőled, hogy meglátogattál...

Anna hallgatott, agyádan ott főtt pompás terve, kidolgozva a legapróbb részletekig, csak félt hozzákezdeni, hirtelen olyan gyávanak, bizonytalanoknak érezte magát.

A férfi megpaskolta combjait, lehuzta magához és átölelte. Anna kiszabadította magát az ölelésből.

— Hagyjon el, nagyságos ur... ma nem ezért jöttem...

— Mi a csoda, hát ugyan miért... — azután hirtelen eszébe jutott valami: biztosan szüksége van a kicsikének valamire. Megunta az önzetlen szerelmet. Pár selyemharisnya, lakkcipő, egy kis zsebpénz, biztosan erről lesz szó. Nem baj, megkapja, olcsó mulatság...

— Csak beszélj fiam, beszélj. Szükségem van valamire? Ruha, cipő, harisnya? Elfogyott a zsebpénzed?

Anna hirtelen levetette magát a pamlagra és sirni kezdett...

— Jaj... nagyságos ur... mit tett velem...

Mezei nagyot nézett. Fölkelt, fölál járt.

— Kedvesem, beszélj magyarul, mit akarsz és ne sirj itt nekem, mert még valaki meghallja...

— El kell hagyjam ezt a jó helyet...

— Észrevett valamit a feleségem? Fölmondott?

— Nem... de mégis el kell men-nem... sokáig már nem maradhatok itt... ilyen állapotban...

Mezei arca elkomorodott, valami homályos gyanu kezdett megerősödni benne. Leverten, aggódva kérdezte:

— Mi az, talán csak nem... — ránézett merően, a lány szégyenkezve hajtotta le fejét és szipogva, sirósan válaszolt:

— De igen... érzem... anya vagyok...

Mezei elsápadt és bosszusan harapdálta ajkát. Tessék. Most szabadul meg feleségétől, már egészen

szabad embernek képzelte magát, függetlennek, mindenféle gond és kötelezettség nélkül és tessék, most kell jönnie ennek a bolond históriának. Bosszusan szólt rá a lányra:

— Hát nem tudtál magadra ügyelni?

— Nem értek én az olyasmihez, — válaszolt csöndesebben a lány, — ilyen szégyen... ilyen szégyen...

— Akkor szóltál volna rögtön nekem.

— Szégyellek én ilyen dolgokról beszélni a nagyságos urnak...

Mezei tanácstalanul járt alá s föl a szobában. Na ez szép dolog. Megvakarta a fejét, megállt a lány előtt.

— Szólok egy orvos barátomnak, az megoperál, viselem a költségeket.

— Jaj, nem, nem, az veszélyes, nem akarok meghalni, inkább a gyerekek... inkább a szégyen...

Mezei megállt a lány előtt.

— Hát beszélj, hogy gondold, mit akarsz és ne sirj, ne beszélj olyan hangosan, mert valaki meghallja.

Anna beszélni kezdett. Előbb féltéken, azután egyre bátrabban, ahogyan azt előre betanulta. Hogy falura kell mennie, egy hónapig fektüdni, a szülési költségek, miegyéb, sok pénzbe kerülnek. És ez az összeg fontos és sürgős, csak így kerülheti el a szégyent. Inkább lemond a gyermek tartásáról, ő majd fölneveli, eltartja.

Mezeinek nem tetszett az egész dolog. Alkudott, ki akart térni, huzódzkodott, de nagyon szerette volna elintézni ezt az ügyet végleg, hogy szabaduljon meg ettől a nőtől és a kötelezettségektől egyszermindenkorra.

Anna kért, könyörgött, sirt, fenyegetődött.

Éjfél már jóval elmúlt, amikor meg-egyeztek. A lány nyilatkozatot írt alá, Mezei kitöltött egy utalványt...

Mezeinél fölriadt, a selyempaplan lecsuszott födetlen combjairól, arra ébredt, hogy fázik. Megigazitotta a paplant, összehuzódzkodott a paplan alatt, közben tekintete kitévedt a kerti házikóra. Világosak voltak még az ablakok.

— Vajjon mit csinál még ilyenkor Mezei — gondolta az asszonyka és volt urára gondolva elnyomta az álom sok édes, buja, izgató képpel...

Anna, mikor kilépett az éjszakába, föllélekzett és magához szorította az utalványt.

— Végre megvan... és utóvégre nem is csalás, majd félévig voltam

a szeretője, más még többjébe is került volna... fog örülni Lajos...

Sietve osont szobájába és a sötétben kezdett levelezködni, a kíváncsi, halvány holdsugarak bizarr csókot hánytak a ruhákból lágyan, bársonyosan kiemelkedő hófehér testére...

XXXVI. FEJEZET

Olga arca egészen sápadt volt és szürke. Szemei beesettek és alattuk sötét, gyűrött karikák, a nézésében pedig valamilyen megtört szomorúság imbolygott. Klára ijedten szökött föl a zongora mellől, amikor meglátta:

— Beteg vagy, Olga?

Barátnője halkán, szomorúan válaszolt:

— Meglátszik rajtam, ugye?

— Rosszul nézel ki... De mi jut eszedbe, hogy meglátogatsz, igazán nagyon szép tőled, hiszen már olyan nagyon régen nem láttalak... ülj le, helyezd magad kényelembe...

Olga leereszkedett egy székre, azután körülnézett:

— Nincs itthon édesanyád?

— Nincsen, miért?

— Jó hogy nincs itt, beszélni akarok veled, Klára, egészen egyedül, valamilyen nagyon fontos ügyben...

— Kíváncsivá teszel, Olga...

— Valami nagyon kinos és szomorú ügyben, amelyben én vagyok érdekelve és a te segítségedre számítok...

Klára elkomolyodott és végigsimította barátnője arcát.

— Olga drága, tudod, hogy rám számíthatsz mindig és mindenben...

(Folytatjuk.)

Győry Endre regénye,

mely hónapokon keresztül volt hirdetve lapunk hasábjain megjelent és mindenütt kapható.

A kapu előtt

olyan páratlan regény, aminőt igen ritka esetben szoktak a mai időkben nyilvános terjesztésre hozni.

Az álmok szigetén

„Orest” eredeti kézírata —

„Orest” egyik rendkívül bájos írása, mely egy stájerországi nyaralása nyomán lett írva. A finom pikantériával átszőtt novella keretében meghuzódik a tragikus, szentimentális, nemes szerelem története.

I.

Öregszem, az emlékezetem itt-ott kihagy már, jobb ha előveszem naplóm, amit éjszakánként írogattam a szobámban, amíg odakint hűvös eső zuhogott, mint egy szélről paskolt asszony ruhája, vagy a holdvilágos éjszakában falvak ebei csaholtak.

A huszadik és huszonötödik életéveim közé eső nyarakat Stájerországban töltöttem. Az életem akkor még az örömteli új asszonyvárosok rózsálánca volt, nem pedig a hálaistenes tulesések tikkasztó, impotenciás lapái.

Az utolsó nyarat Flimmewitzben töltöttem.

Emlékszem, hogy amikor a terasz lépcsőin felsiettem, az édesanyám merően nézett rám és pár pillanatig nem ismert rám. A nyár első felét és az egyedüllet szabadságát bizonyára tulontul kihasználtam nőkkel, pezsgővel, cigarettával.

Az első napon agyonnyomott a csend, az unalom és a levegő; szomorú voltam, az elhagyott fővárosi éjszakák visszahivogattak táncosnők selyembugyis ölébe, az emberek bábk módjára merevedtek körülöttem, nem is láttam őket, csak egyforma barna tömegek mozdultak el mellettük.

Hanem estére megjavult a helyzet. A lámpafény is, a bor is jótékonyan intézkedett: összemelegedtem a vendéglőssel, az óriás termeltű Probszt tal. Ez a hallgatag osztrák titán havonta legalább egyszer meztelenre vetkeztette lánygyermekait és korbáccsal elpáholta őket és éjjel leemelte róluk a takarót, hogy meztelenül fekdjenek és ő nézhesse testük csinait binjait.

Akkoriban úgy volt, hogy később nőül veszem a bányaigazgató legidősebb leányát, ezért valahányszor együtt voltunk, bennünket következetesen egymás mellé ültettek. Betartottam az ilyenkor szokásos formákat, de a lelkemnek sohasem volt semmi fontosabb köze a dologhoz. Így volt ezen az estén is, de emlékszem, mennyi fáradságomba került, hogy a leányka obligált mon-

danivalóival szemben sikerüljön a figyelmest tettetnem. Imitt amott hozzáérttem kemény combjához, a szoknyája alá is mélyesztettem néha a kezem és játszogattam vele, míg tűzbe jött, de sajnos, én sehogyssem jöttem tűzbe.

Nemsokára a sarokasztalhoz vagy tíz sváb legény telepedett és elkezdtek citerázni, meg halkán énekelni.

Már szinte mentem volna, amikor elegáns szőke leány lépett a terembe, nyájas, uri mozdulattal üdvözölte a társaságot, azután odasietett az egyik üres asztalhoz és az ujságot kezdte olvasni. Plasztikus combjai vágyóan gurultak elő a szoknyaszegély alól, térdei előfeszültek, két izgató félgömb keblei duzzadtan domborultak bluza mélyén. Ez a hölgy az itteni tanítónő volt.

Azután aludni mentem.

A hűvös szobában újra felkeresett a névtelen szomorúság. Ilyenkor az az érzésem volt, hogy az emberek csak kiturtak engem maguk közül, csak azt várták, hogy becsukódjon mögöttem az ajtó, ők azután tovább élnek a boldogságukat, elsietnek messze vizekre, ott meztelenül szeretik és csókolják egymást mindenütt, hallgatják egymás szívverését, csak engem, messze-messze fehér női testtől, forró asszonykebeltől, nyulánk leánycombtól, csak engem ölel körül a fekete csendesség, mint egy apáca, amely kéjre gyúlt a vörös öröklámpa fényében. Mert csend volt mindenütt, csak itt-ott hallatszott valamely szerelmes szolgáló lány surranása, ahogy már előre megoldja bugyiját, az országot messze kanyarodója felől pedig néha felhangzott a hazatérő sváb legények vontott éneke.

Reggel már vidáman ébredtem, így is jó, amíg itt vagyok, fel fogom dálni ennek a bosszantóan csendes fészeknek a nyugalma, szerelmi bajokat keverek majd, gyűlöleteket szitok és aztán visszatérek újra a fővárosi éjszaka démonaihoz. Huszonöt éves voltam akkor.

Reggeli után szétnéztem a vidéken.

A község lent feküdt a völgykat-

lanban. Lábam alatt, a tündéri völgyben a folyó csillogott, mint egy keleti hárem bajadéra, mögöttem a hegyormok dőttek keresztül a felhőket és szökkentek fel az ég felé. A magaslaton fekvő templom előtt porondos kis tér terült el, onnét lehetett lemenni a faluba, eleinte földbe-vájt lépcsőkön, utóbb szelid lapályon. Ott, a lépcsők aljában, apró olajliget árnyékában egy szerencsétlen bēna szokott ülni, akinek remetei magányában sok gyötrelmet okozhatott a utkos szerelmi gerjedés, mert olyankor, ha magányos, barna menyecske, vagy szűz leány jött fel a faluból, elővillantotta meztelen szerelmi eszközeit és rimázkodva kérte őket, hogy könyörüljenek meg rajta és üljenek le mellette és terüljenek el szétvetett lábakkal.

Odalent a folyó völgyében regényes nagynénémmel, a hatvanéves, örökifjú özvegyvel találkoztam, aki már reggel óta botorkál rövidlátó szemével a tündérkertben, közben heimburgi és marlitti bonyodalmakat bogozva ősz fejében. Amikor engem meglátott, fiatal, izmos testem felé tárta két satnya karját, petyhüdt mellei új tűzben feszültek, vézna combjai megrándultak és elkezdte énekelni velőbe hatoló hangon azt a régi olasz dalt, amit egyszer Nápolyban hallott egy barnatestű halásztól... Ó, napolitanaaa!!

Amikor a hidon átmentünk, odakönyökölt a karfára, nézte az apró hullámok csillogva perdülő táncát, én pedig a jobb karomat rátettem aggasztóan kurcsu derekára. És amíg így kéjesen citeráztam a vén bordáin, testében a pengetés nyomán bizonyára gyönyörű tűzek ébredtek az elmúlt fiatalságról.

Ő mutatott be Adélnak, a tanítónőnek, de előbb óvatosan a fülembé sugta:

— De nehogy valami illetlenséget művelj! Ne feledd el, hogy Margittal szemben némileg már le vagy kötelezve.

Margit volt a bányaigazgató lánya.

— Nem lesz semmi baj!

Pedig a bajok akkor már megindultak, mert Adél látható öröme

tidvözött, akkor még csak nagyvárosi embert látva bennem a nehézkés svábok között.

II.

Adél, aki ott állt mellettem, kissé mesterkéltén vetette hátra szőke fejét, villantotta elő hófehér fogait és csengette meg ezüstösen a hangját. Szép, fehér nyaka vonaglott, keble a kivágott ruha alatt megremegett, teste megfeszült, különösen a kerek combok.

Azon az estén még minden erőmmel rajta voltam, hogy Margittal szemben a hivatalos udvarló szerepét lelkiismeretesen játszom el és csak olyankor surrantam Adél mellé, amikor már magam is éreztem, hogy a hangom hazugul nyekereg. Amig odakint zendülni kezdett az ég, de egyre távolabbról és az esőcseppek már csak a házereszről koppantak alá a fehér kavicsra, az ablakon beömlött a nedves virágok illata, — zagyva dolgokat suttogtam a leány fülébe.

— Te gyujtottad a testemet láng-ra... Ha meg tudnál tanítani, hogy csak álom, szerelem az élet...

Ő csak hallgatott, időnkint halkán nevetgált, de egyszer kacéran rámemelte a szemét és azt mondta:

— Vigyázzon!... Ugy hallottam, hogy már nem egészen szabad ember többé!... Nem szeretném, ha bárminő félreértés is lenne a tréfa miatt!

Csak úgy ösztönösen kaptam fel a kezemet, hogy legyintsek és már a féltun vissza is tiltottam az árlástól, hanem mitsem ért azakkor már, mert a lány szemében fellobbant a győzelmi tűz.

Kirándultunk. Gyalog mentünk kettesében, eleinte némi egységben, de utóbb messzire elszakadva egymástól. Ő egyre csak nevetgált, ritkán felelt, de azért szavaink már gyakran kóvályogtak a szerelem körül. Ahogy a fiadnitzbergi erdő egyik tisztásán jártunk, megálltam s azt mondtam:

— Itt szeretnék élni egy kis kastélyban egyedül... magával!... Maga lenne a tündérkirálynő, én pedig az alattvalója!

Említettem már, hogy huszonöt éves voltam.

Adél megint csak nevetett, fügét mutatott és ugrándozva ott hagyott. A dereka ide-oda hajlott, csak utána kellett volna sietnem és átölelnem...

Az ébredő szerelem akkor még

gyenge volt ahhoz, hogy az étvágyomat megölje: a stubenbergeri uszonna klasszikus volt, a sör vastag zúhatagban ömlött belém.

Már alkonyodott, amikor készülni kezdtünk. Kibéreltük a kocsmáros szekérét, amibe az emberek két oldalt ülést szerkesztettek. Adél mellett ültem és titkos kéjjel éreztem idomainak a forróságos tűzét. Közben leszállt az éjszaka, az égboltra felhők borultak; amikor a fiadnitzbergi erdőn hajlattunk keresztül, koromsötét volt. Átöleltem Adél derekát és ő úgy maradt mozdulatlanul. Akkor ezt a jövődölést tettem önmagamnak:

— Ezeknek a fiadnitzbergi fáknak a suhogását még gyakran fogom hallani álmaimban!...

Csügget és szomorú lettem. Zagyva megbánásokból unalomszürke habozásokba tévedtem: bántott, hogy a régi tervek összerogynak, nem voltam többé tisztában önmagammal, kétkedővé kicsinnyé tett az új szerelem, pusztá és reménytelen volt minden, ami körülvet.

Délutánonként azután is átjártam a bányaigazgatóhoz, pedig akkor már vége volt mindennek. Jó, hogy az ilyen tarthatatlan helyzetek önmaguk szokták elintézni magukat: ez a mi bonyodalmunk egy osztrák bankhivatalnok által oldódott meg, aki egyre több időt töltött Margit társaságában és nekem, szerencsére, megvolt az uri izlésem, végig nem játszani a mellőzött szerelmes hazug, ócska szerepét, végén a nemes lemondással. Barátok maradtunk azután is, de a szabadságunkat visszanyertük önmagunk felett.

Ebéd után aludtam egyet telve gyönyörű álmokkal, mert az iskolaépület nyitott ablakaiból áthallatszott hozzám Adél hangja, amint a kis osztrák ebihalaknak magyarázta a számtant és a geográfiát. Azután lementem a völgybe, levetkeztem, egy kissé tükröztettem testemet a víz tükre, megfürödtem a Feistritz jéghideg vizében, végül bevonultam az elhagyott fürdőházba, végighevertem ruha nélkül a szuette fapadon és olvasgattam.

Szerettem ezt a helyet, mert az ócska fürdőház kezdettől fogva titokzatos volt előttem. Az időtől és a víztől feketén-nedves volt minden része, berogyant tetejéhez haragoszöld mohok tapadtak, homályos belsőjében sóhajtos csend tanyázott. Nem használták már évek óta; az urinép feljebb, Gleisdorf alatt für-

dött, a parasztság sehol. A part felől való ajtaja be volt szegezve, hanem az egyik lábgerendájához kis csolnak volt kötve, azon kellett bepiszkálnom magamat az evezővel a deszkapalánkok közé, amik a fürdőház vízi részét képezték.

Ezekről a fapalánkokról sohasem tudtam meg, hogy jégtörők, szélfogók, vagy a stájer erkölcsőrei voltak-e? De szerettem őket, mert elrejtettek az emberek elől, meg örömet is hallgattam, ha az apró hullámok hozzájuk csapódtak.

Este azután felmentem újra, megvártam, amíg Adél átmegy a vendéglőbe vacsorázni, akkor utána mentem és beszéltem neki egyre izzóbb dolgokat. És átmarkoltam hátul az ülepénél, erősen magamhoz préseltem nyurga testét, belepréslődtem combjai közé, arcomat befurttam kebleibe.

Egy estén pedig titokban megittuk a pertu poharat. És közben térdeink egymásra tolultak.

Dicsőséges idők voltak azok, mert huszonöt éves voltam és én voltam az Uristen, a bölcsességek kutfeje.

III.

Egy nap Adél így szólt:

— Holnapután ünnep, azután meg vasárnap: két napi vakációm lesz, ezt felhasználom és bemegyek rokonaimhoz Grácba. Már rég ígérgettem nekik. Jól viseld magad, amíg odaleszek!

Azt hittem, csak tréfál, de eszembe jutott, hogy valaki még az első napokban említést tett bizonyos gráci mérnökről, aki szerelmes Adélba és el is akarja venni, de a leány huzódik a dologtól.

Tréfásan akartam csak felelni, de éreztem, hogy az arcom elváltozik, amikor azt mondom:

— A mérnök ur... ugye?

Csodálkozva nézett rám, egy cseppet elpirult, de aztán elnevette magát:

— Őh, ti vénasszonyok! Nem szégyenlitek a pletykát?

Lesújtó és fölényes akartam lenni, de csak kínos és buta bólogatás telt ki tőlem. Ő végre is elunta a dolgot, vállat vont és azt mondta:

— Igen, a mérnök ur!

Ezen a napon nem szóltunk egymáshoz többé. Bánatomban teleíttam magamat sörrel és kifektüdtem a hegyoldalba, ahonnét csak a hajnali hidegre mentem be a szobámba.

A következő nap fontos és szép volt.

Féltékenyen jártam-keltem egész nap. Odafenn a sötét végtelenben a pacsirta szólt, az arcomon könnyek gördültek alá.

Adél utazott!

Nem igen tudom, hogy napközben mi történt velem, de este, a vonat érkezésekor odakint voltam ismét a gleisdorfi pályaudvaron és amikor ő kiszállt, odasiettem hozzá, kezét csókoltam Adélnak, azután csak mentünk gyalog, egymás melegétől hajtva, karonfogva a hegyi ösvényen.

Amikor a fladnitzbergi erdő irtásán jártunk, megálltam, átöleltem a derekát, megszorogattam a mellét és szóltam:

— Ha az a tündérkastély azóta felélt volna!

Szomoruan mosolygott és leült az egyik kivágott fatörzsre. Letérdeltem előtte, magamhoz öleltem szőke fejét, fülébe sutogtam izzó szerelmemet és kértem, hogy legyen az enyém, mert a hajnali álomlátás óta halálos vágy öldös a lelke és a teste után.

Lehunyta a szemét, fejét odahajította a vállamra és halkán azt mondta:

— Nem, még nem!... Az éjszaka még imádkozni fogok istenhez, hogy adjon erőt a kísértéssel szemben.

IV.

Ezen az estén nagy ünnepély volt a Probsztnál.

Ügyesen Adél mellé huzódtam.

Ittam szaporán; szerelmes reményeim feszegették a mellemet, hogy lökjön ki magából mindent, ami nem az aranyhajú leányé, de azért mindvégig engedelmes maradtam uri ösztönömmek, hogy a fladnitzbergi erdőben született drága titkot ne bolygassam. Beszéltem ostobaságokat, énekeltem vékony hangon, mint az istenkoptató templomi vénaszonyok: megfürödtem, meghempegtem a szerelemben, diadalmas himnuszokat makogtam, hogy meg ne halljam a feketével bevont tympanonok dobogását, hogy mindez csak most, csak egyszer van így, de mindjárt vége szakad és azután nem lesz többé soha.

Éjfél után két óra volt, amikor szétváltunk.

Amíg a radegundi parasztok nagy kiáltozás között nekiindultak a koromsötét éjszakának, karonfogtam Adélt és megszóktam.

Amikor egyedül voltunk, két gyenge, bűnös testtel, ismét elfogott utána a sajgó vágy. Magamhoz öleltem, meg-

csókoltam az ajkát és a fülébe sugtam:

— Megölne a kétség ezen az éjszakán... most, most imádkozz... mondd utánam: édes istenem, ments meg bennünket a testi kísértéstől és minden veszedelemtől, amen!

Összetettem a két kezét, ő pedig halkán utánam mondta az imát.

Halotti csend ült mindenütt, az égen sötét felhők siklottak a Kulm ormai felé, nem látszott egyetlen csillagocská sem.

— Az Isten nem felel!... Azt akarja ő is, hogy boldogok legyünk! Eljössz, ugye?

Elfedte az ajkamat hűvös kezével, de nem felelt.

— Este hat órákor légy az elhagyott fürdőház mögött!... Olyankor egyetlen lélek sem jár arra messze vidéken!

Akkor sem felelt; a torkom hirtelen elszorult, át akartam ölelni, de ő ellökött magától, elszaladt és eltűnt a koromsötét uccában...

Az volt a legszebb reggelem, az a másnapi.

Ott a kis fensíkon szűk és nyomaszító volt számomra a világ; felmentem a Szent Péter hegy ormára. Odalenn a haragoszöld lombhullások között a Herberstein grófok kastélya fehérlett, a messzeségben a schielleiteni vár-rom időrágta izei és beroggyant boltozatai tündököltek az izzó napon, a kis malom a Feiszlitz zugójánál szakadatlanul azt mondta:

— Hat... ó... ra... kor!... Hat... ó... ra... kor!...

Leheveredtem a fűbe és beharaptam egy bokor ciklámenvirágba és ahogy az akkor felém lehelte haldokló illat-lekét, eszembe ötlött, hogy fel kellene virágoznom azt a helyet, ahová a lánykámat várom.

Leereszkedtem a Feiszlitz völgyébe, levettem a kabátomat és teleszedtem buja, vizparti virágokkal, fanyarillatu lombokkal, azután lekerültem az alsóhidhoz és így, tekervényes utakon lopakodva, besurran- tam a régi fürdőházba és a virágokat széthintettem abban a fülkében, amelyikben heverni szoktam. Mert amióta Adélt szerettem, azóta csak hevertem és álmodoztam a fonott lócán, amit egyre kényelmesebbé tettem innét és amonnét őszelopkodott terítővel. Most ezt is teleszórtam virággal és amikor mindennel elkészültem, a kis helyiséget elneveztem az álmok szigetének.

A déli harangszó megszólalt odafenn; felsiettem.

Adél akkor ment át a vendéglőbe,

de vele volt az igazgató tanítóné is, akit bizonyára ő hívott magával, hogy ne kelljen egyedül lennie velem. Odatültem az asztalukhoz, de Adél az egész idő alatt nem szólt hozzám, nem is nézett rám.

— Mi lesz velem, ha megbánta az ígérését?

Pár perc hiányzott csak a hat órából, amikor a találkánk helyére megérkeztem. Bágyadt voltam a sör- től és szomorú a délutántól, de minden másként lett, amikor az öles páfrányok megsuhantak és Adél ott állt előttem. Nem szólt egyikünk sem, megcsókoltam a kezét, besegitettem a lélekvesztőbe és azt bekormányoztam a palánkok bonyolult folyosóiba. Amikor kilépett és a virágokat meglátta, hirtelen sirni kezdett.

... Abban a találkában akkor nem volt semmi a találkák szokásaiból... a lányka nem sutogott, nem intett csendre, nem tekintett körül... jött, mint akit a végzete rángatott oda a szívénel fogva.

Teleszórtam a nyakát, a mellét virággal megfogtam a kezét és azt mondtam:

— Ezt a helyet az álmok szigetének neveztem el és itt fogjuk szeretni egymást!... Mondd utánam magyarul is: itt az álmok szigetének!

Megpróbálta, de a siker miatt aggodva, fürkészően nézett rám. Akkor átfogtam a nyakát és megcsókoltam az aranyszínű fejét. Fialat testét rá- öleltem a párnákra... És mielőtt a szememet a boldogságtól lezártam, láttam, hogy tűzvörös pillangók raja szálidos meztelen testünk körül.

... És azután eljött a másnap és a máskor is.

De később már úgy lett, hogy én már délután leszöktem az álmok szigetére, ott olvastam vagy álmodtam, ő pedig csak hat órákor érkezett meg a fladnitzbergi erdőn keresztül. Beszállt a kis lélekvesztőbe, bekormányozta azt a palánkok ut- vesztőjébe, de mielőtt belépett, háromszor megkopogtatta a fürdőház oldalát.

És ebből a három koppanásból minden éjjel új és egyre titokzato- sabb ária fonódott körém. Volt, hogy régi, gyermekkori zongorák zengését hallottam, máskor a Feiszlitz völ- gyében nyíló virágok énekeltek cérna hangon, a nagyanyám dudolgatta a fülembe Loreley dalát, de volt, hogy az akasztófán ülő hollók káromgására ébredtem.

Huszonöt éves voltam és gazember!

V.

A nyár végét járta már; a nappalok még lobogtak, égtek, de alkonyattal a Kulmól hűvösség szállt alá, egy reggelre pedig a templom előtti térre sárga szőnyeg terült el a jávorfák és platánok leveleiből.

Egy délután Adállal messzire sétáltunk a Feisztritz völgyébe. Karongva bolyongtunk a néma fák alatt. A haragoszöld, nedves fű szeliden suhogott a lábunk alatt, az árnyékos hegyoldalon millió virág nőtt.

Már az előbb is hallottam a víz távoli, egyre erősbbődő suhogását, de amikor odaértünk a vizeséshez, amit annyiszor említettek már előtttem, mindennél szebb volt az, ami elém tárult.

A Feisztritz itt vagy tíz méternyi sziklafalról esik alá; medrét a szakadatlanul gyűrűző hullámok tavacs-kává koptatták, a víz örökké nyugtalan tükre felett mint fátyol lebegett az összetört víz szikrázó pora. Nem szakadhattam el a látványtól; leültünk a csipkés páfrányok közé és sokáig néztük az ég lebegő kékségét a víz nyugtalan tükrében.

Adél egyszerre felemelte a fejét, napernyőjével felmutatott a szikla csucsára és halkán szólt:

— Ezt a mélységet a boldogtalan, elhagyott szerelmesek számára teremttette az Isten.

Eltakarta az arcát és csöndesen kezdett sirni.

A szívem feldobbant a torkomig... remegve csókolgattam a kezét, — akkor láttam csak meg először a pokol feketeségét. Sohasem mertük megérinteni a jövő kérdéseit, azok most tárultak fel maguktól.

Megfogtam a leány kezét, magamhoz vontam őt és csöndesen terelgetni kezdtem, el a félelmes helytől. De ahogy megindultunk, a retentő szorongás egyre erősebben fonta át a lelkemet, mellemben hangtalan jajveszékélés, néma sikoltások bujkáltak, — átszorítottam a lány derekát és futva ragadtam tovább magammal. Amikor a vizesés zugása már csak mint a hajnali álom szárnyának a suhogása hallatszott, leterdéltem előtte és esdekelní kezdtem hozzá:

— Fogadd meg... Fogadd meg...

Nem mondhattam tovább, mert hirtelen sirni kezdtem.

Lehajolt hozzám, letörülte a könyneimét és azt mondta:

— Hiszen te még nem hagytál el engem!

De az ő szeméből is szakadt a könny.

VI.

Vannak tulipiros napok, vannak hamuszürkék, vannak az ingó reménységtől szomoruzódek, mint az efeu levele és vannak halálfehérek. De a koromfekete nap csak egy van mindenki életében.

Az a nap volt az én koromfekete napom...

...Éjszaka kísértetek tépték, cibálták a testemet, de a reggeli sugárözön halomra gyilkolta őket.

És azután minden úgy lett, mint volt azelőtt.

Este már ismét hallatszott a három koppanás az álom szigetének víztől iszapos fabástyáján...

Három nappal az elutazásom előtt, amikor dél időben átmentem a vendéglőbe, a gigászi Propszt ügyetlen titkolódzások kísértetében levelet csusztatott a kezembe.

Nem volt bátorságom ott előtte felbontani, kiosontam a méhesbe és ott olvastam el.

Adél irt.

— Nincs erőm bevárni a válás percét, — elmegyek. Egyszer talán még találkozunk. Isten veled!

Átmentem a tanítóékhoz, közönyt hazudva, kérdezősködtem tőlük Adél felől.

— Bement Grácba, — mondta a tanító, — de bizonyára csak egy vagy két napra, mert nem vitt magával csomagot.

Megnyugodtam.

Hiszen tudjátok, hogy a huszonöt éves gazemberek milyen könnyen megnyugosznak.

A következő nap vasárnap volt, olyankor mindig el szoktam menni a templomba, mert a flimmewitzi lányok barna haja olyan a félhomályban, mint az izzó agátkő. De most, amikor az orgona megszólalt, a titkos jajveszékélés megint utrakelt a lelkem sikátoraiban.

Ezen az estén nem is voltam az álmod szigetén...

...Hétfőn, az utolsó napon már kora délelőtt átmentem a tanítóékhoz, hogy nem jött-e már a reggeli vonattal.

Nem jött meg és hirt sem adott magáról.

Felmentem megint a Szent Péter hegyére. A Herberstein grófok

kastélya nagy, fehér hajó volt, amely a zöld és sárga lombhullámokon azért szedte fel a horgonyait, hogy Adélt visszahozza.

Ennek a napnak délutánja rekkenő meleg volt; végigheveredtem a fekhelyemen.

Álmodban egyszerre csak a lépcsők alján ülő szerelmes nyomorék vigyorgott rám és bēna kezével ingtetett, hogy menjek utána. Menem kellett; a kaján emberrongy csalogatott a vizeséshez, de az most nem suhogott és sziszegett, mint máskor, hanem bugva jajgatott, mint a nagyanyám a nagyapám temetésén.

Felébredtem.

Kirohantam a folyó partjára. Hat órákor Adél ott lesz, hogy bucsuzunk. Friss virágokat szedtem, a régieket odahintettem a fekhely elé, hogy majd megzissenienek elhervadt kis testükkel az ő lépéi alatt, viszszauszukálva még egyszer az elmúlt boldogságot.

Holnap már visszamerülhetek az ezertitku fővárosi éjszakába. Jazband a bárókban, lányok a magas székeken. A süket csendet felváltja a lármás fényözön és a dárdis hajnalban majd újra futhatok a régi szerelmek után.

Negyed hét volt; a nagy pillanatot észre sem vettem, amikor elshant mellettem. Huszonöt éves bestia, mindegyik egy egy életétem, felfalta az aranyhaju szivkirálynő birodalmát. Az idő mindent felfal.

A bejáró felül felhangzott a három régi koppanás. Filozófiám összecsuclott, mint a krajcáros bugyli és megalázottan kibujt a deszkafal repedéseim keresztül.

— Megjött az aranyhaju szivkirálynő.

A boldogságtól reszkelve siettem a fogadására, de odakint — nem volt senki. A sötét palánkok lusta, nehéz mozgásba kezdtek körülöttem, de a hármaskoppanás akkor újra felhangzott.

És akkor megláttam őt: ott fektött a víz tükrén és megtört szemével szomorúan nézte a felhős eget. Az aranyhaju szivkirálynő felszállt a folyócska hűvös ágyából, amelyben nem érezte magát jól mezítlén teste és apró hullámokon elringott hozám az utolsó találkozóra. Az ő szőke fejét verdeste oda a víz a nedves deszkafalhoz.

— Vége. —

Eberling & Comp.

TIMIȘOARA, Belváros, Lonovits
ucca 4. szám

Lakatos, vízvezeték szerelők és autógénhegesztés.

Vállalunk minden e szakmába vágó munkákat. Szolid árak. 39

Simon férfiszabóság, Józsefváros, Arany János-u 1b. Férfiöltönyök és felsőkabátok a legújabb facon szerint, elsőrendű kivitelben, szolid árakon 35

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század csodája és a világ összes művészei

Katzky gramofon-szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek nagy választékban!

Boszák Albert

mű- és homorú-köszörűs, kézműves
Timisoara IV, Bem-u. 30. Vállal minden e szakba vágó munkát pontosan és jutányosan. 34

Zikeli

modern cimfestő

IV. Kossuth Lajos u. 3 sz.

Modern cimtáblák festése szolid árak mellett. 37

Weipert és Tsa

IV. Hunyadi és Batthányi uccasarak.

**Vízvezeték!
Villanszerelés!**

Speciál esztergamunkák
Szolid árak! 38.

Mágori Mihály

uri és női cipész

III. ker. Holló ucca 13 szám
készít bármily fazonu uri és női cipőket, a legkényesebb izlésnek is megfelelően.

Szolid árak! Pontos munka! 38.

Fratii Győrfy Testvérek

Műbútorasztalosok

Timisoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány és uri szobák, valamint irodaberendezések készítése szolid árak mellett. 36

On is meggyőződhet róla, hogy a legjobb sütemények, fagyalt és jeges kávé **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timisoara, II., András ut 12.

a Grand Hotel mellett

Legszebb
frizurák,
maniküre.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timisoara, str
Alba Iulia

„Schwaszta”

cipők

42

elsőrendűek és tartósak
II., Csáky-utca 8. - Bejárat Dózsa u.

Mozit,

színházat,

kabarét pótol a

«KÁVIÁR»

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás szerelő

Telefon 11-29

Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanszerelés, házteléfono és gázkályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Művészies Reklámokat, Diapozitíveket

stb. tervez — rajzol — fest és mintáz

BERTOK ISTVÁN

Timisoara, Józsefváros Bulev. Carol 15 (Hunyadi ut)

V. évf. 35 sz.

Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. kor., 8 dinár,
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning

— Megjelenik minden kedden.
Timisoara 1927 évi auguszt. hó 30

Tipografia UNION „Káviár” könyvnyomdája. Lugoj

Apróhirdetések

Aki lapunk 20 ik oldalán levő kockát a számmal együtt kivágja és nekünk beküldi, annak 10 szög terjedő apróhirdetést teljesen ingyen és díjmentesen közlünk.

Közös munkaerő jelígenek levél ment a megadott címre, de kérem a teljes és pontos címet közölni.

Tartós boldogság jelígenek levél ment a levélben említett címre.

Feltétlen intelligens, független urilány vagy asszony megértő ismeretséget keresem, aki fel tud emelkedni a társadalom ózsi előítéletein. Teljes című levelet „Szubotican vagy környékén” jelíge alatt a lap kiadóhivatalába kérem, ahonnét az címemre továbbítva lesz. Diszkréció biztosítva.

Hivatalnoklány megismerkedne jól szituált, intelligens állású fiatalemberrel, akiben önzellen és szimpatikus, kellemes és átlagon felüli férfit talál. Leveleket „Huszonkét éves” jelíge alá a kiadóhivatal továbbít.

Szabadkai fiatalember megismerkedne független és modern gondolkozású urilánnyal, esetleg fiatal özvegyel, akivel unalmas napjait el tudná tölteni. Leveleket „Az élet ugys álom” jelíge alá a kiadóhivatalba kérem.

Zágrabi fiatal bakfislány, aki máskülönben több lapnak a munkatársa, megismerkedne irodalmat kedvelő hasonló felfogású fiatalemberrel. Leveleket „A legszebb költemény” jelíge alatt a kiadóhivatal továbbít.

Férfifodrász megismerkedne ügyes és a fodrászatot teljesen értő leánnyal, vagy fiatal özvegyel, akit megtetszés esetén feleségül venne. Leveleket a kiadóhivatal „Legszebb ipar” jelíge alatt továbbít.

Aranyműves, aki rájött arra, hogy a legszebb arany és drágakő mégis csak a nő, megismerkedne 28-35 év közötti elvált vagy özvegy urinővel, esetleg leánnyal. Közös megtetszés esetén házasság nincs kizárva. Leveleket „Szinarany” jelíge alatt a kiadó továbbít.

Földbirtokos, aki gyakran van bent Temesváron, keresi feltétlen urinő diszkrét és érdeknélküli ismeretséget. Leveleket „Szinpátia” jelíge alatt a kiadóhivatal továbbít.

Állami hivatalnoknő, akit a folytonos munka teljesen kimerített, keresi azon 40 körül járó diszkrét férfi ismeretséget, akivel kevés szabad idejét kellemesen el tudná tölteni. Leveleket „Semmit sem lehet tudni” jelíge alá a lap kiadóhivatala továbbít. Csak teljes című levelekre felelek.

Férjhez menne 30 éves özvegy urinő, csak komoly és korához illő dísztingvált uriemberhez. Leveleket „Kezdjünk újra” jelíge alatt a kiadóhivatalnak kérek címezni.

Megnősülne ügyes férfifodrász, csak a szakmához értő hölgyek leveleit kérem „Ketten fogunk botrovalni” jelíge alá a kiadóhivatalba.

A férfiakkhoz intézem soraim, azokhoz a férfiakkhoz, akik egy sokat szenvedett, árva és intelligens urilány tartós és önzellen barátságát meg tudnák becsülni. Csak őszintén és teljes címmel megírt levelekre válaszolok, mert nem kalandot és nem futó ismeretséget keresek. Leveleket „Ilonka” jelíge alá a lap kiadóhivatalába kérem.

Lugosi hivatalnokember, 26 éves, keresi idevaló vagy környékbeli szimpatikus urinő ismeretséget. Leveleket „Temesvári is lehet” jelíge alatt a kiadó továbbít.

Szovátán nyaralok, keresem azon 35-40 között levő idevaló vagy környékbeli uriember tartós és kellemes ismeretséget, aki meg tudja becsülni egy egyedül álló, szimpatikus és nem éppen csúnyának nevezett és mondott fiatal nő ismeretséget. Jelíge: „Hasznost a kellemessel” a kiadóhivatalba.

„Boldogságra vágyom” jelígejű levél továbbítva lett, de kérjük más-
kor a továbbításra szükséges portót leveléhez mellékelni.

Bukaresti fiatal román leány, a magyar nyelv teljes és tökéletes elsajátítása miatt levelezne, később meg is ismerkedne szimpatikus, kedves urifíuval. Leveleket „Levelcsere” jelíge alatt a kiadó továbbít.

Az élet álom, mondja egy régi közmondás. Szerelném ezt a rövid életet átálmodni egy csinos és kedves urinővel, vagy egyedül álló leánnyal, akinek mindenben segítő és hű társa lennék. Leveleket: „Kassai fiu” jelíge alatt a kiadóhivatal továbbít.

Ma-holnap vége van a nyárnak és jön a csendes, melankólikus ősz. Ilyenkor borongós őszszel úgy elfog a bánat és a szomorúság, hogy szerelném néha fejemet ráhajtani egy illatos, szép, puha női vállra, ahol minden bánatomat elfelejteném. Volna-e a mai lányok között olyan, aki meg tudná érteni borongós szívem minden sejtelmét, szomorú lelkem minden sóhaját? Csak őszintén és komolyan megírt leveleket kérek „Őszi napsugár” jelíge alatt a kiadóba.

Fiatal özvegy fodrásznő, aki a fodrászat minden ágában jártas, házasság miatt keresi hasonló férfi ismeretséget. Leveleket: „Kettős cél” jelíge alatt a kiadóhivatal továbbít.

Molett, nem tulkövér, 35-ön innen való fiatalasszony ismeretséget keresem, akit közös megtetszés esetén feleségül is vennék. Leveleket „Nem lehet tudni” je ige alatt a kiadó továbbít.

Postáskisasszony, aki megunta a központ örökös egyszerűségét, keresi azon férfi önzellen és érdeknélküli ismeretséget, akivel szabad idejét kellemesen el tudná tölteni. Leveleket „Felesége is lesz, ha akarja” jelíge alatt a kiadó továbbít.

40-50 év körüli temesvári urnak jó pajtása lennék. Leveleket „Arad 24” jelíge alatt a lap kiadóhivatala továbbít.

Kérjük mindazokat, akik a laphoz jelíges leveleket küldenek be, hogy ezen levelek továbbítására csatoljanak bélyeget, hogy azt a kiadóhivatal azonnal továbbítani tudja a hirdetőnek.